

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 30ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΟΡΓΗ ΔΕΝ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ που γράφεται το κείμενο αυτό, η εξέγερση των φυλακών του Κορυδαλλού και η ενδεχόμενη καταστολή της βρίσκονται σε εξέλιξη. Θα ήταν παράλογο αυτή τη στιγμή να προσπαθήσουμε να εξαγάγουμε συμπεράσματα, αλλά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε δεδομένες καταστάσεις. Η κατάσταση στις φυλακές ήταν εκρηκτική πολύ πριν δημιουργηθούν τα διαδραματιζόμενα γεγονότα και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, γιατί το σημαντικότερο ζήτημα δεν είναι

τα σοβαρά έτσι κι αλλιώς αιτήματα των κρατούμενων, αλλά το ίδιο το σάπιο σύστημα δικαιοσύνης και η απώλεια της ελευθερίας του απόμου.

Πάνω στην ελευθερία είναι που το υπουργείο δικαιοσύνης, η αστυνομία, οι δημοσιογράφοι έχουν στήσει ένα χορό συμφερόντων με θύματα για άλλη μια φορά τους ίδιους τους φυλακισμένους. Γεγονός είναι ότι η εξέγερση των φυλακισμένων ακριβώς επειδή δεν μπορεί αυτή τη στιγμή να ελεγχθεί από κανέναν και οι διαστάσεις που μπορεί να πάρει εί-

ναι απρόβλεπτες, έχει θορυβήσει και ταρακουνήσει όλους όσους τρέφονται ιδεολογικά από το σύστημα κυριαρχίας μιας τέτοιας κοινωνίας.

Από την Τρίτη το πρωί ζούμε την έκρηξη της οργής, καθώς και της αγανάκτησης των κολασμένων του Κορυδαλλού. Από την Τρίτη το βράδυ ζούμε την τραγική κατάρρευση του ανθρωπιστικού και ηθικού προσώπου της εξουσίας. Και αυτό γιατί η εξέγερση καταδεικνύει με τον πιο ξεκάθαρο τρό-

πο την ουσία του σωφρονιστικού συστήματος. Ενός συστήματος αποτρόπαιου και βαθιά εγκληματικού. Αποτρόπαιου γιατί αποσκοπεί στον ηθικό, ψυχικό και βιολογικό θάνατο αυτών που πέφτουν στα νύχια του. Εγκληματικού γιατί είναι το σωφρονιστικό σύστημα -σε όλες τις εποχές- που αναπαράγει το έγκλημα και διαιωνίζει τον μύθο του εγκλήματος, αποκρύπτοντας έντεχνα το γεγονός ότι κάθε μορφή εγκλήματος γεννιέται από την ανισότητα της κατανομής του πλούτου.

Μέσα από το κολαστήριο του Κορυδαλλού, οι εξεγερμένοι κρατούμενοι εκτοξεύουν την κραυγή τους περιμένοντας ότι ίσως θα βρεθούν κάποιοι που θα έχουν τη στοιχειώδη ευαισθησία να τους ακούσουν, περιμένοντας ότι η κοινωνία δεν έχει φτάσει στο έσχατο σημείο αποχαύνωσης και απάθειας.

Η μεγαλύτερη εξέγερση που έγινε ποτέ σε φυλακή συνοδεύτηκε από την ομηρία 8 υπαλλήλων του σωφρονιστικού συστήματος. Αμέσως μετά την απελευθέρωσή τους, ξεκίνησε και η διαδικασία της καταστολής της εξέγερσης. Ήδη τα τάγματα εφόδου της κυριαρχίας τη στιγμή αυτή βρίσκονται σχεδόν μέσα στις φυλακές, απειλώντας με άγριο αιματοκύλισμα. Το υπουργείο δικαιοσύνης στο πρόσωπο του υπουργού του Ποττάκη, είναι έτοιμο να υποσχεθεί τα πάντα, ακόμα και το πιο «παράλογο» αίτημα των κρατούμενων προκειμένου να εξομαλύνουν την κατάσταση στις φυλακές, που απειλεί το ίδιο το σύστημα δικαιοσύνης. Γνωρίζουμε το μέγεθος του ψέματος που μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι υπάλληλοι του κράτους για να ικανοποιήσουν τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Οι δημοσιογράφοι πάντα προς την ίδια κατεύθυνση επιχειρούν και το έχουν καταφέρει να τρομοκρα-

τήσουν τη συνείδηση κάθε ανθρώπου, κάνοντας απίθανους συνδυασμούς στην ίδια τους τη σκέψη, παραπληροφορώντας, δημιουργώντας ψεύτικες καταστάσεις, εκλιπαρώντας να δοθεί ένα τέλος σ' αυτή την «τραγωδία» με οποιαδήποτε τρόπο και μέσο. Όλος ο μηχανισμός σε εγρήγορση για το ποθητό αποτέλεσμα. Οι κολασμένοι όμως αυτής της κοινωνίας δεν φαίνεται να υποχωρούν, αν και στο τέλος αυτό μπορεί να γίνει. Το αντίτιμο γι' αυτό το παιχνίδι είναι η ίδια τους η ζωή, η ίδια τους η ελευθερία, ο αγώνας για την αξιοπρέπεια και γι' αυτό δεν μπορεί να τους κατηγορήσει κανείς για την έκβαση και το τέλος αυτής της ιστορίας.

Οι μέρες του εορτασμού του Πολυτεχνείου τελικά έδωσαν φέτος τα μηνύματα που όλοι αυτοί κλαίγονται κάθε χρόνο ότι έχουν χαθεί. Μόνο που όλοι αυτοί δεν το κατάλαβαν, γιατί δεν είναι σε θέση να το καταλάβουν. Θα πρέπει να γνωρίζουν ότι για μας αποτελούν άλλον ένα κρίκο αυτού του συστήματος εκμετάλλευσης και υποταγής που υποσχόμαστε να καταστρέψουμε μαζί με τους κολασμένους αυτής της κοινωνίας. Η αλληλεγγύη μας απέναντι στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού είναι δεδομένη και κυρίως έμπρακτη. Έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές, εγκληματίες είναι οι εξουσιαστές.

Π.Δ.Γ.Α.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ

Απαγορεύσεις πορειών...

Η απρόκλητη επίθεση των μπάτσων στην Καμάρα της Θεσσαλονίκης βρήκε απροετοίμαστη την πορεία συντρόφων. Όχι όμως και χωρίς την δυνατότητα να απαντήσει ανάλογα...

Σελ. 2

ΦΥΛΑΚΕΣ

Σκοτάδι συγκέντρωσού...

Οι φυλακές δεν είναι μόνο ένα κολαστήριο, αλλά και ένα ακόμη θεαματικό γεγονός στα χέρια των ΜΜΕ. Πολιτικοί και εισαγγελείς δίνουν και αυτοί την παράστασή τους...

Σελ. 4

ΓΑΛΛΙΑ

Η εκδίκηση των εκτοπισμένων

Στα γαλλικά προάστια -γκέτο των μειονοτήτων- οι κοινωνικές εκρήξεις διαδέχονται η μία την άλλη. Ανταπόκριση από τη Le Monde Liberaire

Σελ. 5

1-2-3, ΠΟΛΛΑ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑ

1 Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η πορεία της 17 Νοέμβρη δεν έχει πραγματοποιηθεί. Δεν ξέρουμε λοιπόν αν αυτή η πορεία θα «αμαυρωθεί» - σύμφωνα με τον ορισμό των κυριάρχων σαν άλλη μια μέρα συγκρούσεων όπως η 17 Νοέμβρη του '73, του '80, του '85, του '89, του '90, του '92, του '94. Η αν θα αμαυρωθεί πραγματικά, με το να μείνει μια φιάστα στα χέρια των κομματικών υπαλλήλων. Γιατί, για όσους δεν θέλουν να ξεχάσουν ή να μην γνωρίζουν στις 17 Νοέμβρη - και κάθε 17 Νοέμβρη και κάθε μέρα ή νύχτα όπου οι άνθρωποι δημι-

ρες συνθήκες «μόρφωσης», αλλά μια εξέγερση όσων εκμεταλλευομένων δεν ανέχονταν την εκμετάλλευσή τους και βρήκαν μια θαυμάσια ευκαιρία να εκφράσουν την οργή τους με τον ίδιο τρόπο που καταστέλλονταν: την βία..

2 Κομματικοί ηγέτες, δημοσιογράφοι, φοιτητοπατέρες κλπ. προσπαθούν να παρουσιάσουν τα κάθε φορά επεισόδια - και έτσι θα κάνουν και φέτος - σαν μια κόντρα μεταξύ αναρχικών και αστυνομίας. Θα μιλήσουν για σχέδια ανωμαλίας που εκπορεύονται από περίεργους κύκλους και τετράγωνα και θα ζουμάρουν το φακό τους εκεί που θέλουν. Ως ένα βαθμό έχουν δίκιο. Ο χώρος των αναρχικών και αντιεξουσιαστών χωρίς να κάνει μόνο αυτό, δεν μπορεί να αφήνει αναπάντητη την καθημερινή βία των μπάτσων, του θεάματος και της στέρησης της ζωής. Και όπου αυτό είναι δυνατό οφείλει να αναδεικνύει την βία των καταπιεσμένων. Δεν πρόκειται όμως για μια βεντέτα ή πόλεμο συμμοριών. Αλλά για την διαπάλη των δυνάμεων της ελευθερίας με αυτές που την στε-

ρούν, από μας και από την κοινωνία. Σε έναν τέτοιο πόλεμο που διεξάγεται, άλλοτε υπόγεια και καθημερινά, άλλοτε με πιο εμφανείς εκδηλώσεις, οι αντίπαλοι επιλέγουν τα όπλα τους. Εμείς την αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους και τους εξεγερμένους, την αυτοοργάνωση και την κοινή δράση μαζί τους, αυτοί τα όπλα των μπάτσων, τις κάμερες και τους πυροσβέστες φοιτητοσυνδικαλιστές.

3 Μερικές από τις πορείες ήταν χαρακτηριστικά οριακές και έδειξαν «πόσα απίδια πιάνει ο σάκος μας». Το 1980 η δολοφονία των Κουμή-Κανελλοπούλου σήμανε τον ενταφιασμό της άκρας αριστεράς που με την νοοτροπία της θυματοποίησης οπισθοχώρησε άτακτα μπροστά στην κρατική αυτή δολοφονία. Δεν συνέβηκε όμως το ίδιο και το 1985. Η δολοφονία του 15χρονου αναρχικού Μιχάλη Καλτεζά προκάλεσε την άμεση αντίδραση των συντρό-

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

37 ΜΕΡΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΙΝΑΣ

ο υ ρ -
γ ο υ ν
την ιστο-
ρία τους -
δεν έγινε κά-
ποια «φοιτητική
διαμαρτυρία»
για καλύτε-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ, ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

Απαγορεύσεις πορειών...

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΗ είχε καλεστεί συγκέντρωση και πορεία με αίτημα την άμεση απελευθέρωση του Κώστα Καλαρέμα και για να εκφραστεί η αλληλεγγύη προς όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές. Λίγο μετά τις επτά το απόγευμα και μόλις οι συγκεντρωμένοι κατεβήκαμε στο δρόμο και αρχίσαμε να φωνάζουμε συνθήματα, μας περικύκλωσαν δυνάμεις των ΜΑΤ. Φτιάξαμε γερές αλυσίδες και την ώρα που απαιτούσαμε την απόσυρση των ΜΑΤ, η διμοιρία που βρισκόταν στο τέλος της πορείας, άρχισε να χτυπά τους συντρόφους που βρισκόταν στο πίσω κορδόνι. Σύντομα άρχισαν να μας χτυπάν και οι ΜΑΤατζήδες που βρισκόταν μπροστά και στο αριστερό πλάι της πορείας, σε μια σαφή προσπάθεια να μας διαλύσουν. Παρ' όλα αυτά, και ενώ οι συγκεντρωμένοι δεν είχαμε το παραμικρό μέσο για την αυτοάμυνά μας, καταφέραμε να κρατήσουμε τις αλυσίδες και ξανανεβήκαμε στο πεζοδρόμιο. Ήδη αρκετοί σύντροφοι είχαν τραυματιστεί και η περιοχή είχε γεμίσει αίματα. Οι επικεφαλής των ΜΑΤ, βλέποντας ότι δεν μπορούσαν να μας διαλύσουν και μη θέλοντας να χρεωθούν περισσότερους και βαρύτερους τραυματισμούς σαν αποτέλεσμα μιας απρόκλητης επίθεσης σε μια πορεία, έδωσαν εντολή να σταματήσουν να χτυπούν και να κάνουν συλλήψεις. Καταφέρνουν πράγματι να τραβήξουν τέσσερα άτομα από τις αλυσίδες. Το πώς το καταφέρνουν εξηγείται από το πολύ απλό γεγονός ότι ο ένας από τους συλληφθέντες πριν οδηγηθεί στη γενική ασφάλεια, παρέμεινε για αρκετές ώρες σε νοσοκομείο που εφημέρευε. Εκ των υστέρων, προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, οι μπάσοι εφηύραν κάποιον αόρατο εισαγγελέα, που υποτίθεται ήταν παρών στη συγκέντρωση, ζήτησε να ερευνηθούν κάποιες ύποπτες ταινίες και όταν συνάντησε την άρνησή μας διέταξε την επίθεση των ΜΑΤ. ΤΑ ΜΑΤ ΜΑΣ ΕΠΙΤΕΘΗΚΑΝ ΜΟΛΙΣ

ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΑΛΥΣΟΥΝ. ΔΕ ΜΙΛΗΣΑΜΕ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ. Όλα αυτά τα λένε γιατί τελικά ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΑΛΥΣΟΥΝ.

Στη συνέχεια, σαν πορεία, μπήκαμε στα πανεπιστήμια από την είσοδο της Φιλοσοφικής σχολής. Ενώ αρχίζαμε να συγκεντρωνόμαστε για να συζητήσουμε για τα όσα συνέβησαν και για τη συνέχεια, εμφανίστηκαν ΜΑΤ μπροστά στη θεολογική με αποτέλεσμα να αρχίσουν συγκρούσεις που κράτησαν για πάνω από τέσσερις ώρες, μέχρι τα μεσάνυχτα. Οι ΜΑΤατζήδες έκαναν εκτεταμένη χρήση δακρυγόνων, ενώ πολλές φορές

σημάδευσαν συντρόφους με ευθείες βολές. Όταν τελείωσαν οι συγκρούσεις άρχισε η οργάνωση της κατάληψης. Αποφασίστηκε να μην αποχωρήσουμε μέχρι την απελευθέρωση των τεσσάρων συλληφθέντων. Οργανώθηκε η άμυνα και οι εσωτερικές λειτουργίες της κατάληψης και άρχισε η δουλειά της αντιπληροφόρησης. Μαθαίνοντας τα νέα για την εξέγερση στον Κορυδαλλό, αποφασίσαμε να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στους εξεγερμένους. Αποφασίστηκε επίσης να καλεστεί συγκέντρωση την επόμενη ημέρα, Τετάρτη 15 Νοέμβρη, στο προαύλιο της θεολογικής, με αίτημα την απελευθέρωση των τεσσάρων, ενάντια στην κρα-

τική καταστολή και το χτύπημα της πορείας και, φυσικά, με όλα τα αιτήματα της πορείας που χτυπήθηκε.

Το πρωί της Τετάρτης αφιερώθηκε στην αντιπληροφόρηση, με μικροφωνική και μοίρασμα προκηρύξεων. Το απόγευμα, καθώς άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος, η περιοχή γύρω από τη θεολογική γέμισε με την ασφυκτική παρουσία μπάτσων. Υπήρξε η εκτίμηση ότι αν προσπαθούσαμε να κάνουμε πορεία θα μας χτυπούσαν ξανά. Αποφασίστηκε να βγεί στο δρόμο δοκιμαστικά ένα μικρό μέρος των συγκεντρωμένων, χωρίς κουκούλες ή μέσα αυτοάμυνας, για να δούμε τις αντιδράσεις των μπάτσων. Πραγματικά, μόλις οι σύντροφοι προ-

χώρησαν μερικές εκατοντάδες μέτρα, δέχτηκαν την επίθεση δυνάμεων των ΜΑΤ και ζητάδων. Οι σύντροφοι που βρίσκονταν μέσα στη θεολογική ήταν προετοιμασμένοι γι αυτό το ενδεχόμενο και κατάφεραν να εξασφαλίσουν την επιστροφή των διαδηλωτών. Μολότωφ, πέτρες και δακρυγόνα για μια ακόμη φορά.

ΥΓ.: Το κείμενο αυτό είναι το πρώτο Fax που στάλθηκε στην εφημερίδα σχετικά με τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Κάτω από την πίεση του χρόνου και των καταστάσεων το δεύτερο συμπληρωματικό Fax δεν πρόλαβε την έκδοση της εφημερίδας πριν φύγει για το τυπογραφείο

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ της κρατικής συμμορίας έδειξαν πια το βάρβαρο και αποκρουστικό πρόσωπό τους. Σαν να μην έφταναν οι φυλακίσεις των αγωνιστών, ήρθε η σημερινή απρόκλητη επίθεση των πρακτοριών τους, των ΜΑΤ, να επιβεβαιώσει και να αποκαλύψει πλήρως τις προθέσεις τους. Να τσακίσουν δηλαδή οποιονδήποτε αντιστέκεται στις επιλογές τους, κάθε φωνή ανυποταγής και αλληλεγγύης.

Οι διατεταγμένες προαποφασισμένες δικαστικές αποφάσεις, που έχουν οδηγήσει στα κρατικά μπουντρούμια τόσους αγωνιστές του αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου, αλληλοσυμπληρώνονται με τις αστυνομικές σκευωρίες και την όξυνση της κρατικής καταστολής ενάντια σε όσους δεν σκύβουν τα κεφάλια στην απάνθρωπη εγκληματική εξουσία κράτους και αφεντικών.

Απ' αυτούς τους κατασταλτικούς σχεδιασμούς δεν ξεφεύγει και το σημερινό χτύπημα της πορείας αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές. Τα ίδια γεγονότα άλλωστε μιλάν από μόνα τους. Αρχικά βίαιη διάλυση της διαδήλωσης που μόλις ξεκινούσε, με ταυτόχρονη σύλληψη και κατοχή των τεσσάρων διαδηλωτών και μετέπειτα παρεμπόδιση της εκ νέου ανασυντάξης της πορείας. Εστω και κυνηγημένοι αλλά όχι αποθαρρυνμένοι μέσα στην θεολογική που ήδη τελεί υπό κατά-

ληψη, μας είναι αδιανόητο να σταματήσουμε τον αγώνα για την απελευθέρωση όλων των κρατούμενων.

Οι εγκληματικές μεθοδεύσεις της κρατικής δικαιοσύνης και της αστυνομίας, που όσο και να προσπαθούν μέσω της προβολής των "κοινωνικών προσωπείων" τους, να πείσουν την κοινωνία για τις διαφορές της χούντας και της Δημοκρατίας, δεν καταφέρνουν τίποτα απολύτως. Γιατί οι πράξεις τους ρίχνουν τις ψευδεπίγραφες μάσκες τους.

Ζούμε σε μια εποχή που το σύνολο της ανθρωπότητας δέχεται θρησκευτικά μίση, κυριαρχία των μίση, αυτοκρατορία των πολυεθνικών, οικονομική και ηθική εξαθλίωση. Στην Ελλάδα ανοίγονται συνεχώς καινούργια κοινωνικά μέτωπα: ναυπηγεία, αγρότες, εκπαιδευση, υγεία, συνταξιούχοι. Ζούμε σε μια εποχή που θέλησαν να μας πείσουν ότι αποτελεί το τέλος της ιστορίας. Ωστόσο η κατάρρευση των μετά κομμουνιστικών "παράδεισων" και των επαναστατικών ιδεολογιών της Αριστεράς δε σημαίνει το τέλος αλλά την απόψυξη της ιστορίας.

Το όραμα της επανάστασης ξαναγεννιέται, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, ενάντια στην κοινωνία της ανισότητας, του κέρδους για τους λίγους, της εκπόρευσης κάθε αξίας.

Το όραμα μιας νέας επανάστασης που θα αφορά πραγματικά ολόκληρη την κοινωνία.

Οι άνθρωποι θα ζουν και πάλι με αξίες και ιδανικά και θα αγωνίζονται γι' αυτά στους δρόμους αντί να κάθονται αποχαυνωμένοι απ' την τηλεόραση και τα κάθε είδους ναρκωτικά, απομονωμένοι στα σπίτια τους.

Καλούμε σε συγκέντρωση ενάντια στην κλιμάκωση της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας την Τετάρτη 15/11 στο προαύλιο της Θεολογικής σχολής ώρα 18:00

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ. ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕΝΕΙ ΑΠΑΘΗΣ.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

**ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ - ΤΡΙΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

1-2-3, ΠΟΛΛΑ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

φων του που κατέλαβαν αμέσως το Χημείο. Η βίαιη εκκένωση από τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ της αλλαγής δεν έσβησε την οργή που κατευθύνθηκε στο χώρο του Πολυτεχνείου. Και αν οι αριστεριστές ηγετίσκοι κατάφεραν να ξεπουλήσουν την κατάληψη τίποτα δεν πήγε χαμένο. Το Πολυτεχνείο του '90 και όσα αυτό άφησε υποθήκη στις συνθήσεις ήταν αποτέλεσμα του πάθους των αναρχικών, της δύναμης της θέλησής τους, της αλήθειας που εμπεριέχει ο λόγος του.

4 Εγινε κατανοητό ότι όταν έχεις πίστη σ' αυτά που κάνεις τις υπολοιπές 364 μέρες του χρόνου, αν είσαι αποφασισμένος για τα οράματα σου και την πραγματοποίησή τους, η δολοφονία ενός συντρόφου σου - και γενικότερα η οποιαδήποτε μορφής καταστολή - όχι απλά δεν σε τρομάζει αλλά σε οπλίζει με θέληση να συνεχίσεις τον αγώνα. Με αποτέλεσμα τα σχέδια των κατασταλτικών μηχανισμών να καταστρέφονται καθώς επιτυγχάνεται η σύνδεση με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Μια επιβεβαίωση αυτής της αληθείας - και της δύναμης μας - ήρθε πέρσι. Οι προληπτικές συλλήψεις, με την εκκένωση των καταλήψεων στέγης και το πογκρόμ εναντίον των παρευρισκόμενων αναρχικών στο χώρο του Πολυτεχνείου, γύρισαν μπούμερανγκ αφού η πορεία του Πολυτεχνείου διαδήλωνε έξω από την Ασφάλεια - εκτός από όσους - ελέγχονταν

από τα κομματικά μαντριά - ζητώντας την απελευθέρωση των 26 καταληψιών. Ενώ ταυτόχρονα και για πολλές ώρες άλλοι 3000 καταλάμβαναν το Πολυτεχνείο απειλώντας με γενικευμένες συγκρούσεις και αναγκάζοντας την απελευθέρωση των συντρόφων.

5 Στην φετινή όμως περίπτωση έχουμε μια δολοφονία σχεδιαζόμενη. Μια δολοφονία που επιχειρείται έμμεσα και έχει σαν στόχο τον ίδιο τον χώρο των αναρχικών αλλά και όλους όσους αγωνίζονται. Ο Κώστας Καλαρέμας ένας σύντροφός μας σε κοινούς αγώνες, πρακτικές και καθημερινότητες βρίσκεται στην 41η μέρα απεργία πείνας. Ταυτόχρονα ο Οδυσσέας Καμπούρης καταδικάζεται σε δίκη-παρωδία σε 5 χρόνια φυλάκιση. Οι δύο αυτές περιπτώσεις όπου δεν έχουμε την συνήθη δίωξη, των συνήθων υπόπτων (όπως στην τωρινή περίπτωση των Γιώργου Μπαλάφα και Χρ. Μαρινού) είναι μια προσπάθεια να χτυπηθεί άμεσα ο χώρος των αναρχικών μέσα από την εγκληματοποίηση του. Κι αυτό γιατί είναι πιο ανέξοδο από την δίωξη για τις συγκεκριμένες πολιτικές πρακτικές που αναπτύσσονται στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Τα σχέδια όμως αυτά δεν περνούν πάντα τόσο εύκολα αφού εκτός από "εμάς" και "αυτούς" υπάρχουν και οι "άλλοι".

6 Η κοινωνία που -μερικές φορές- ξυπνά και αντιστέκεται. Κάθε φορά που η σύγκρουση περιορίζεται ανάμεσα σε "αναρχικούς και μπάτσους"

αποκοιμμένη από τις ανάγκες και άλλων κοινωνικών ομάδων, εύκολα το θέαμα πετυχαίνει τα μέσα - μπουκάλα και φωτιές - να μην περάσουν το μήνυμά τους, εύκολα χάνονται οι στόχοι και αφομοιώνονται από τα δελτία ειδήσεων με την γνωστή μυθοπλασία περί γνωστών-αγνώστων.

Υπάρχουν όμως και φορές, άσχετα από επετειακές ημερομηνίες και γιορτές όπου στην αντιπαράθεση συμμετέχει και η κοινωνία που καταφέρνει να απεγκλωβιστεί από τον έλεγχο των ηγετίσκων, των συνδικαλιστών και των διαμεσολαβητών και να εξαγεί την οργή του δικίου της εκεί που πρέπει, τότε είχαμε. Και απέναντι σ' αυτό υπήρχαν πάντα αυτοί που μιλάνε για προβοκάτορες και κύκλους ανωμαλίας. Είναι πάντα οι ίδιοι, αυτοί που φοβούνται οποιαδήποτε εξέλιξη ξεφεύγει από τον έλεγχο τους, αυτοί που αποδέχονται το κρατικό μονοπώλιο της βίας και αρνούνται οποιαδήποτε εκδήλωση της από τους καταπιεσμένους. Φοβούνται μήπως αυτή τους δώσει να καταλάβουν τη δύναμη τους και την χρησιμοποιούν κάθε φορά εκεί που δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, εκεί που απέναντι στις ανάγκες και την πραγματοποίησή τους στέκονται οι ένοπλοι μισοθόφοι αυτοί που θίγονται από μια κοινωνία που αντιστέκεται και διεκδικεί τις ανάγκες της.

7 Φέτος η συγκυρία χαρακτηρίζεται από την οξυμένη κατάσταση στο χώρο των πανεπιστημίων. Οι περισσότερες από τις σχολές είναι κατειλημμένες ενώ ένα νέο φοιτητικό κίνημα - ένα κίνημα που δεν χα-

ρακτηρίζεται από την ταμπέλα του φοιτητή αλλά του νέου προλετάριου που έχοντας συνείδηση της εκμετάλλευσής τους αγωνίζεται για το ξεπέρασμά της - φαίνεται να αναδημιουργείται. Υπάρχει η προοπτική αυτό το κίνημα να μην περιοριστεί στις συντεχνιακές διεκδικήσεις αλλά να ριζοσπαστικοποιηθεί κριτικά ροντάς την ίδια την ουσία του φοιτητικού ρόλου, την ίδια την λειτουργία του ασπικού-τεχνοκρατικού πανεπιστημίου και να διεκδικήσει την ζωή που δεν χωρά στα στεφρα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα και εργαστήρια. Δεν είναι τυχαία η επαναδημιουργία αναρχικών πυρήνων αλλά και η αυτονομία ανεξάρτητων φοιτητικών σχημάτων

από τον εναγκαλισμό των κομμάτων και κομματιδίων.

Εικοσιδύο χρόνια μετά αξίζει να θυμηθούμε ότι και η εξέγερση του '73 αν και ξεκίνησε από αιτήματα συντεχνιακά κατάφερε να πολιτικοποιηθεί, να συνδεθεί με τις ανάγκες και τις επιθυμίες άλλων προλεταρίων και να οδηγηθεί στο μόνο δρόμο που της επέμενε - τη λυσασμένη σύγκρουση στους γύρω δρόμους. Φτάνει να μην απομονωθεί αυτός ο αγώνας γύρω από τον εαυτό του και όλα είναι ανοικτά. Αλλάστε, ό,τι και να γίνει, για όποιον πραγματικά το θέλει, τίποτα δεν τελειώνει, όλα συνεχίζονται.

Μ.Τ.

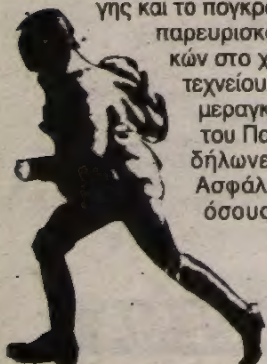
ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΔΥΟ ΑΤΟΜΑ, ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ, (ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ, ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ, ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ, ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ)

ΚΑΙ ΤΑ 6 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΥΜΒΑΛΕΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ ΣΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ ΠΟΥ ΑΝΕΒΑΖΕΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ, ΣΤΙΣ 27 ΝΟΕΜΒΡΗ. Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ. ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΓΗΣ VILLA AMALIAS (ΑΧΑΡΝΩΝ 80 ΚΑΙ ΧΕΥΔΕΝ)

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118.766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Για τα γεγονότα της Τετάρτης

ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΛΙΜΑ που σηματοδοτούσε κύρια η εξέγερση των φυλακισμένων του Κορυδαλλού αλλά και οι συνεχιζόμενες απεργίες πείνας των φυλακισμένων αγωνιστών, οι βαριές καταδίκες των Γιώργου Μπαλάφα και Οδυσσέα Καμπούρη, οι καταλήψεις των πανεπιστημίων και ο τριήμερος εορτασμός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, έγινε (ή τουλάχιστον προσπάθησε να γίνει) στο χώρο του, ΕΜΠ εκδήλωση-συζήτηση με θέμα την Αλληλεγγύη και την Κρατική Καταστολή. Τέθηκαν ζητήματα ουσιαστικής δράσης και προοπτικής για την απελευθέρωση των φυλακισμένων αγωνιστών, αλλά αυτό που κυριάρχησε ήταν ανάγκη έκφρασης έμπρακτης αλληλεγγύης στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού. Μέσα σε αντεγκλήσεις και διαφωνίες, με άστοχα και εύστοχα επιχειρήματα για τον τρόπο έκφρασης της αλληλεγγύης, επιλέχθηκε από το μεγαλύτερο μέρος της συνέλευσης το Πολυτεχνείο σαν το μέρος όπου αυτή θα εκφραζόταν.

Βγαίνοντας από την αίθουσα γίνανε μάρτυρες ενός γεγονότος που οι νεότεροι σύντροφοι γνωρίζουν μόνο από αφηγήσεις και οι μεγαλύτεροι έχουν βιώσει σαν μαύρη σελίδα του κοινωνικού κινήματος: παρατεταμένοι δεξιά και αριστερά από την έξοδο του κτιρίου Γκίνη, δύο μπλόκ(α), αποτελούμενα από κνίτες - που προσπαθούσαν να αναβιώσουν τους τραμπούκους των ΚΝΑΤ και ΠΑΣΠίτες.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση αποφασίζεται νέα συνέλευση με την παρουσία εκπροσώπων των συντονιστικών επιτροπών κατάληψης των φοιτητών του Πολυτεχνείου. Δήλωσαν πως αυτά τα μπλόκ δεν έχουν καμιά σχέση με το Πολυτεχνείο και αποτελεί και δικό τους πρόβλημα. Αν όμως για τα συντονιστικά αυτό ήταν ένα πρόβλημα για μας ήταν μια ανοιχτή πρόκληση. Οι χειραγωγικοί μηχανισμοί είχαν ανασύρει από το παρελθόν, μέσα και μεθόδους που έπαιξαν το δικό τους εγκληματικό ρόλο, τόσο στο φοιτητικό όσο και στο ευρύτερο κοινωνικό κίνημα.

Εχει τεραστία σημασία για το παρόν και το μέλλον του κοινωνικού να χτυπηθούν και να καταστραφούν αυτές οι πρακτικές και αντιλήψεις των εσωτερικών μπλόκων. Με βάση αυτά διαμνύεται μέσω των εκπροσώπων ότι αν σε δέκα λεπτά δεν αποχωρήσουν από το χώρο του Πολυτεχνείου οι εξελίξεις θα είναι πολύ δυσάρεστες... Παραμείναμε μέσα στην αίθουσα γύρω στα 10 λεπτά και μετά με άγριες διαθέσεις βγήκαμε προς τα έξω.

Οι διάφοροι σύντροφοι πλησίασαν τα μπλόκ των τραμπούκων λέγοντας τους να αποχωρήσουν. Όπως και έκανε τελικά σιγά-σιγά το μπλόκ της ΚΝΕ που τραβήχτηκε προς το χώρο της Αρχιτεκτονικής χωρίς το παραμικρό δυσάρεστο. Το

άλλο μπλόκ όμως αρνήθηκε με αποτέλεσμα να φύγει τελικά τρεχοντας κυνηγημένο μέχρι την Πατησίων.

Διωχνοντας τους τραμπούκους και με την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί, επιθυμία των περισσότερων ήταν να φύγουν από τον χώρο του Πολυτεχνείου. Τελικά αρκετός κόσμος έκλεισε την Στουρνάρα με πρόχειρα οδοφράγματα εκδηλώνοντας την επιθυμία του να συγκρουστεί σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού. Μια περιορισμένη, τόσο σε έκταση όσο και σε ένταση αντιπαράθεση με τους μπάτσους έγινε. Σε μια ακόμα συνέλευση με λιγότερους συμμετέχοντες - αφού πολύς κόσμος είχε ήδη φύγει μετά τον διωγμό των τραμπούκων - καταδεικνύεται το μάταιο της συνέχειας τόσο των συγκρούσεων, όσο και της παραμονής μας στο χώρο του ΕΜΠ.

Την επόμενη 16/7 διαδραματίστηκε ένα όργιο παραπληροφόρησης και παρέμβασης των κρατικών μηχανισμών μέσα στις σχολές, για την απομόνωση και την εξόντωση των αναρχικών. Μιλούσαν για χτυπημένους με ανοιγμένα κεφάλια και εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την ενέργεια κάποιου να πετάξει "μπουκάλι" πάνω στο κυνηγημένο πλήθος. Βέβαια αν αυτοί οι τραμπούκοι είχαν χτυπήσει τους αναρχικούς - άλλωστε γι αυτό είχαν έρθει - θα πανηγύ-

ΚΝΑΤ: Μια φορά και ένα καιρό... (Πολυτεχνείο 1980, προσπαθώντας να αποτρέψουν την κατάληψη του ΕΜΠ από τους αναρχικούς, μετά την δολοφονία από τους μπάτσους των Κουμή - Κανελλοπούλου)

ζαν και θα μιλάγαν για νίκες του φοιτητικού κινήματος και της δημοκρατίας, για πάταξη των κύκλων της ανωμαλίας και διάφορα άλλα.

Πιστεύουμε πως δόθηκε μια αφορμή για να επιβληθούν οι κομματικοί μηχανισμοί στις αδύναμες και λεπτές ισορροπίες που υπάρχουν στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος. Χωράει αρκετή συζήτηση ο τόπος που επιλέχθηκε για την έκφραση της αλληλεγγύης στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού ή αν προώθησε τον αγώνα απελευθέρωσης του

απεργού πείνας από 11/10 Κώστα Καραρέμα και όλων των αγωνιστών.

Χωράει όμως πολύ περισσότερη συζήτηση για το αν τα μικρές έκτακτες επεισόδια στη Στουρνάρα ευθύνονται για το σπάσιμο των καταλήψεων. Αλήθεια σε τίποτα δεν ενόχλησε το φοιτητικό κίνημα η παρουσία των ΚΝΑΤ και των ΠΑΣΠίτων με ρόπαλα και σε μπλόκ;

ΚΑΠΟΙΟΙ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ

“Οχι...συγκρούσεις... για λίγους και εκλεκτούς”

Ο περισσότερος κόσμος (που στην πλειοψηφία του ήθελε να συγκρουστεί, αλλά φοβόταν γιατί δεν ήταν αρκετά αποφασισμένος) βλέποντας άλλους να συγκρούονται αντί να τους αφήσουν να συγκρουστούν οι ίδιοι, κερδίζεται απ' τις επιφυλάξεις και την προπαγάνδα ΚΚΕ-Συσπειρώσεων. Ενώ αρκετός κόσμος χάνει την διάθεσή

κατάσταση και θα γίνονταν συγκρούσεις των φοιτητών με τους ΜΑΤατζήδες στην είσοδο του υπουργείου. Όπου οι πιθανότητες να μπουκ μέσος θα ήταν ίσως ελάχιστες, αλλά θα τρώγανε οι μπάτσοι ξύλο και θα χτυπώντουσαν και φοιτητές, πράγμα που θα όξυνε τα πνεύματα και την Τρίτη και όλη την υπόλοιπη περίοδο.

Να μην ξεχνάμε άλλωστε ότι μια απ' τις καλύτερες παρεμβάσεις των αναρχικών τελευταία υπήρξε αυτή στην ΕΑΣ, όπου κανείς δεν επιχειρούσε τίποτα μέχρι εκεί που οι εργαζόμενοι επέλεξαν την σύγκρουση και εμείς απλά ενισχύαμε.

Άλλωστε ο σκοπός του επαναστάτη δεν είναι τόσο να συγκρουστεί ο ίδιος αλλά να δημιουργήσει εκείνα τα ρήγματα που θα προκαλέσουν την ρήξη στη κοινωνία και θα επιφέρουν την γενικευμένη κοινωνική σύγκρουση. Το κράτος, δυστυχώς, δεν φοβάται 20 άτομα που καίνε ή σπάνε, ούτε πρόκειται να χάσει τίποτα αν καούν και 5 αμάξια ή αν σπάσουν και 10 τζάμια, αλλά το φοβίζει το ότι οι ιδέες και πρακτικές αυτές μπορεί να εξαπλωθούν και σε άλλους χώρους και κόσμο.

“Πράττει με νόημα, για τους επαναστάτες, είναι οτιδήποτε αυξάνει την αυτοπεποίθηση, την αυτονομία, την πρωτοβουλία, την συμμετοχή, την αλληλεγγύη, τις εξισωτικές τάσεις και την αυτενέργεια των μαζών και ότι βοηθάει στην απομυθοποίησή τους.”

και: “Στείρα και επιβλαβής πράξη είναι οτιδήποτε ενισχύει την παθητικότητα των μαζών, την απάθειά τους, τον κυνισμό τους, την διαφοροποίησή τους μέσω της ιεραρχίας, την αποξένωσή τους, την εξάρτησή τους σε άλλους να κάνουν πράγματα γι' αυτούς τον βαθμό στον οποίο μπορούν έτσι να χειρίζονται από άλλους -ακόμα και απ' αυτούς που δέχον δράνε για λογαριασμό τους (των μαζών).”

τότε οι ενέργειες αυτές υπήρξαν το τελειώσε αντίθετο της πράξης με νόημα και σχεδόν ο ορισμός της στείρας και επιβλαβής πράξης.

Υ.Γ.1: Προσοχή αυτό δεν σημαίνει ότι ο γράφων διαφωνεί με την επιλογή των συγκεκριμένων στόχων ή γενικότερα της σύγκρουσης αλλά μόνο με την επιλογή του χρόνου, του τόπου και του τρόπου.

Υ.Γ.2: Τέλος το σύνθημα “Αλήτες, Ρουφιάνοι, Δημοσιογράφοι”, που φωνάχτηκε από το σύνολο της πο-

ρείας, εκφράζει αυτό που γίνεται σιγά-σιγά “κοινωνική συνείδηση”, ο βρώμικος ρόλος των δημοσιογράφων σαν υπηρέτες των αφεντικών τους (και όχι μόνο) το κυνήγι της πρώτης είδησης αδιαφορώντας για τους ανθρώπους και τη περιφρόνηση προς τους προλετάριους (ταξικούς και κοινωνικούς).

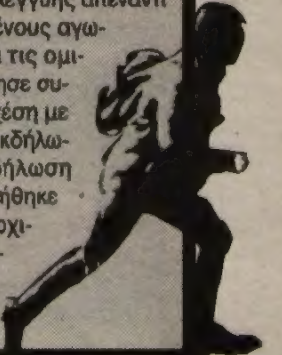
Λογικό είναι λοιπόν και οι εξεγερμένοι νέοι να έχουν σαν στόχο τα δημοσιογραφικά τους αυτοκίνητα ή και τους (ιδίους). Απλώς, μπορούσαν να περιμένουν ένα τέταρτο.

Ν.Κ., ΑΘΗΝΑ

Εκδήλωση στη Φιλοσοφική

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ της

κατελλεμένης Φιλοσοφικής πραγματοποιήθηκε εκδήλωση την Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, με θέμα “Κρατική καταστολή - Αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους”. Η εκδήλωση μπορεί να χαρακτηριστεί επιτυχημένη, από τη στιγμή που αρκετοί ήταν οι φοιτητές που παραβρέθηκαν σ' αυτήν. Περίπου 80 άτομα άκουσαν τους δύο ομιλητές, τον Θόδωρο Πισιμίση, γνωστό αναρχικό απ' αυτούς που έχουν αποτελέσει μέρος του κύκλου που “συνήθη υπόπτων” και το Νίκο Γιαννόπουλο, μέλος του “Δικτύου για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων”. Και οι δύο ομιλητές αναφέρθηκαν στους σύγχρονους τρόπους και μεθόδους άσκησης της καταστολής, στο ρόλο της τεχνολογίας, καθώς και στην αναγκαιότητα ύπαρξης κινήσεων και κινήσεων αλληλεγγύης απέναντι σε φυλακισμένους αγωνιστές. Μετά τις ομιλίες ακολούθησε συζήτηση σε σχέση με το θέμα της εκδήλωσης. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε από την Αναρχική Ομάδα Φιλοσοφικής.

Εξέγερση φυλακισμένων

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ καταρχήν ότι η ιδέα της στέρησης της προσωπικής και κοινωνικής ελευθερίας ενός ανθρώπου από κάποιους επαγγελματίες δικαστές, με τη μορφή του εγκλεισμού σε ένα σωφρονιστικό ίδρυμα, είναι απάνθρωπη... Είναι όμως και ύπουλη, μια που οι δυνατότητες ηθικής, δράσης και δημιουργίας είναι πολύ άνιστα και άδικα κατανεμημένες με αποκλειστικό κριτήριο την οικονομικοκοινωνική δύναμη του κάθε ατόμου. Έτσι και οι νόμοι ενός τέτοιου συστήματος είναι αναγκαστικά ταγμένοι στην προστασία και διατήρηση αυτής της εγκληματογόνου ανισοκατανομής. Δίνουμε απόλυτο δικαίωμα και στηρίζουμε κάθε εξέγερση ανθρώπων που ζουν μια καθημερινή αθλιότητα, βιάζονται σωματικά και ψυχικά, που πεθαίνουν από την πρέζα των μπάτσων ή αργοπεθαίνουν από την συστηματική καταπάτηση κάθε ίχνους αξιοπρέπειας.

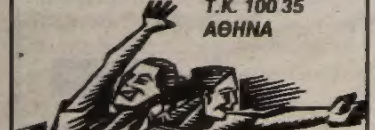
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΙ
ΣΚΕΨΟΥ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΣΕ ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ

Αλφά

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 30

ΕΚΔΟΤΗΣ: “ΑΛΦΑ” Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΜΙΑ ΣΗΜΕΙΩΣΗ που πρέπει να γίνει απ' την αρχή, για την καλύτερη κατανόηση των όσων επακολουθούν, είναι ότι οι φοιτητές, για πρώτη φορά μετά το '91, είχαν την πρόθεση να συγκρουστούν μπροστά στο υπουργείο. Ένα κλίμα το οποίο φορτιζόταν επί μια περίπτωση βδομάδα όλο και περισσότερο.

“Έξω οι...μαλάκες... απ' την πορεία”

Με το ξεκίνημα της πορείας διάφοροι εξεγερμένοι νεολοάι αρχίζουν να καίνε κάποιους στόχους. Αρπάζοντας αυτήν την αναπάντεχη ευκαιρία τα πιο αντιδραστικά κομμάτια της πορείας -το ΚΚΕ και οι Συσπειρώσεις (το παλαίοκομμουνιστικό τμήμα των ΕΑΑΚ)- αρχίζουν να οργανώνουν την αντεπίθεσή τους φαινομενικά ενάντια στους “συγκρουόμενους” αλλά κύρια όπως θα φανεί παρακάτω ενάντια στους φοιτητές που θέλουν να συγκρουστούν. Έτσι αρχίζουν να φωνάζουν συνθήματα του στυλ “έξω οι χαφιέδες απ' την πορεία” και φτιάχνουν αλυσίδες.

Για όλη αυτή τη χαφιεδολογία, αξίζει να αναρωτηθεί κανείς το εξής: όταν φτιάχνεις αλυσίδες απ' τις οποίες δεν αφήνεις τον κόσμο να περάσει και έτσι μπορεί κάλλιστα να βοηθήσεις τους μπάτσους να συλλάβουν τους “συγκρουόμενους”, ποιος είναι ο χαφιές, αν ο ορισμός του χαφιέ είναι αυτός που δίνει κόσμο στους μπάτσους; Επίσης να σημειωθεί, ότι στο συντονιστικό των καταλήψεων μετά την πορεία έγιναν σφοδρές επιθέσεις ενάντια σ' αυτό το σύνθημα και την χαφιεδολογία, με τις οποίες συμφώνησε η πλειοψηφία των συμμετεχόντων.

του επειδή είναι αβέβαιος για το τι τροπή θα πάρουν τα γεγονότα ή πιστεύοντας ότι δεν θα γίνει τίποτα μετά την τροπή των γεγονότων, βρίσκεται μακριά από την κεφαλή όταν η πορεία φτάνει στο υπουργείο παιδείας. Εκεί χωρίς να καθυστερήσει ένα μπλοκ 150 περίπου ατόμων, κύρια φοιτητές αλλά και αναρχικοί και “συγκρουόμενοι” (προς τιμήν τους), φεύγει χωρίς να καθυστερήσει κατευθείαν για την είσοδο του υπουργείου όπου, ενώ κερδίζει τον πρώτο γύρο των συγκρούσεων με τους μπάτσους, αντιλαμβάνεται ότι δεν έχει υποστηρίξει μια και το ΚΚΕ έχει κάνει αλυσίδες στην μητροπόλεως για να εμποδίσει τον υπόλοιπο κόσμο να κατέβει προς το υπουργείο.

Σε μια εποχή καθολικής εξαχρείωσης το να λες την αλήθεια είναι μια επαναστατική πράξη

ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ

Οι “συγκρουόμενοι” στα παραπάνω γεγονότα έπαιξαν τον ρόλο της πρωτοπορίας και αντιπροσώπευσης καθώς προστάδισαν πριν το υπουργείο να συγκρουστούν αντί για τους φοιτητές. Ενάντια στις καλύτερες ίσως προθέσεις τους, προσπάθησαν να διεκδικήσουν τον τίτλο του μοναδικού που συγκρούεται, αποτρέποντας τους από την σύγκρουση.

Έπαιξαν έτσι το ρόλο του χειρότερου πυροσβέστη, σβήνοντας οποιαδήποτε-συγκρουσιακή διάθεση υπήρχε στον κόσμο. Παράλληλα έκαναν και μια αρνητική προπαγάνδα στην κοινωνική βία.

Αν τα πράγματα είχαν πάρει άλλη τροπή, δηλαδή δεν είχαν γίνει τα χτυπήματα πριν, ένα μπλοκ τουλάχιστον 500 ατόμων θα έκανε το “ντου” στο υπουργείο, οι κνίτες απομονωμένοι δεν θα μπορούσαν να ελέγχουν την

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ ο κοινωνικός αγωνιστής Γ. Μπαλάφας καταδικάστηκε σε δέκα χρόνια κάθειρξης για διακεκριμένη οπλοκατοχή. Ήταν μια ακόμη δίκη συσχετιζόμενη με το ασφαλιστικό σήριαλ της "γιάφκα των Σεπολίων" που ενέπλεξε στο παρελθόν κι άλλους κοινωνικούς αγωνιστές οι οποίοι εν τέλει απαλλάχθηκαν. Αυτή τη φορά το κρίσιμο στοιχείο που παρουσιάζει η Αφροδίτη ήταν πως ο Μπαλάφας είχε συνδέσει το συγκεκριμένο χώρο της περιόδου '80-'81. Κι ενώ τα όπλα ανακαλύπτονται εκεί, λίγες χρόνια μετά την αποχώρησή του, (πράγμα που ερχόταν και την αδιανύσιμη πρόταση του (παραγγελέα) έναντι σε κάθε λογική και σε οποιαδήποτε "δικαστικό συλλογισμό", το Τριμελές Εφετείο Αθηνών έρχεται να παμψηφεί να καταδικάσει στη μεγαλύτερη δυνατή ποινή, κι αυτό είναι γιατί ο Μπαλάφας φυγοδικούσε...

Γιατί αυτή η στάση του δικαστηρίου; "Το δικαστήριο ήταν σε διατεταγμένη υπηρεσία" απαντάει ο Μπαλάφας. Διατεταγμένο όμως από ποιόν και γιατί;

Απ' ότι φαίνεται οι δικαστικές αποφάσεις σε πολιτικές υποθέσεις υπογορεύονται για μια ακόμη φορά ευθείας από την ΣΙΑ και τους εδώ εντεταλμένους στην Ασφάλεια στην Κ.Υ.Π., στους δημοσιογραφικούς

οργανισμούς, στο Υπουργείο Εξωτερικών και στη Δικαιοσύνη.

Οι παρεμβάσεις των Αμερικανών ήταν ενίοτε γνωστές. Οι παρεμβάσεις τους, στρατιωτικές, διπλωματικές και οικονομικό-πολιτικές επιχειρούν να υποτάξουν όλον τον πλανήτη.

Έτσι δεν κάνει εντύπωση πως τόσο ο ομογενής σύμβουλος του Κλίντον, Τζώρτζ Στεφανόπουλος, όσο και η τελευταία έκθεση των ΗΠΑ για την τρομοκρατία ζητούσαν την κεφαλή του Μπαλάφα ως απόδειξη του αντι-τρομοκρατικού ζήλου του ελληνικού κράτους. Γι' αυτό οι ξεπουλημένοι δικαστές του Τριμελούς

Εφετείου γνωρίζοντας πως ο ΘΕΙΟΣ ΣΑΜ είναι καλός πληρωτής, εκτέλεσαν τις διαταγές παρά την αδιανυμία τους να παρουσιάσουν κάποια πρόσφαση ορθολογικής επαγωγής στην απόφαση τους.

Ο Γ. Μπαλάφας, γνωστός για τους αγώνες του και τις πολιτικές του πεποιθήσεις από την δεκαετία του '70 και μετέπειτα ήταν πρόσφορο θύμα για να γίνει ο αποδιοπομπαίος τράγος της τρομοκρατίας, μίας και φυγοδικούσε για λόγους προσωπικής ασφάλειας και αξιοπρέπειας. Κι έγινε η τακτική της Ασφάλειας να κατασκευάζει ενόχους βρή-

κε αρωγή από τα ΜΜΕ. ο Μπαλάφας έγινε ο υπ' αριθμόν 1 καταζητούμενος "τρομοκράτης". Όταν ο Μπαλάφας τελικά εμφανίστηκε εκούσια, οι σκευωρίες αρχικά κατέρρευσαν (δύο σθωτικές αποφάσεις για τις κατηγορίες συμμετοχής σε τρομοκρατικές ενέργειες).

Σήμερα, όμως, το Νοέμβριο του '95, η πλάστιγγα της "τυφλής" δικαιοσύνης έγειρε υπό το βάρος των τρόμο-δολαρίων. Κι εφόσον ζούμε στον "αστερισμό της Μιμής", μ' ένα ξεπουλημένο και παραπαίον επίσημο πολιτικό κόσμο, και μια αποχαυνωμένοι από τα ΜΜΕ "κοινή γνώμη",

πρέπει να δώσουμε τώρα μια δυναμική απάντηση σε όσους θέλουν να κάνουν αυτόν τον Νοέμβρη, Νοέμβρη ενός πογκρόμ ενάντια σε κοινωνικούς αγωνιστές και κοινωνικά κινήματα. Θα παλέψουμε όχι μόνο για την απελευθέρωση του Μπαλάφα αλλά και για την απαλλαγή κάθε δωκόμενου κοινωνικού αγωνιστή.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ Γ. ΜΠΑΛΑΦΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΤΡΑΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ '95, είκοσι χρόνια μετά από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Η δικτατορία έπεσε κι ανέβηκε η μεταπολιτευτική αστική δημοκρατία. Θα ήταν χρήσιμο να εξετάζαμε τι είχαμε κατά τη διάρκεια της χούντας και τι δεν χάσαμε ύστερα από την πτώση της στη μεταπολίτευση.

Με τη χούντα, είχαμε τα αμερικανικά αφεντικά να ελέγχουν απόλυτα το ελληνικό κράτος. Με την μεταπο-

λίτευση, όχι μόνο δεν χάσαμε πάνω απ' τα κεφάλια μας τ' αμερικανικά αφεντικά - τα οποία εκτός των άλλων επέβαλαν με έγγραφη εντολή τους στην ελληνική "δικαιοσύνη" τη δεκάχρονη καταδίκη του Γιώργου Μπαλάφα - αλλά αποκτήσαμε και τα αφεντικά της Δυτικοευρωπαϊκής Ενωσης. Οι επιταγές της Ευρωπαϊκής Ενωσης επιβάλλουν στους ντόπιους διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας, ν' ακολουθήσουν ως μοναδικό δρόμο την τακτική των ιδιωτικοποιήσεων στους τομείς της παραγωγής, οικονομίας και παιδείας, την τακτική της λιτότητας και ακρίβειας, την τακτική της κατάρριψης του μύθου του "κράτους πρόνοιας" μέσα από τις νέες ρυθμίσεις που ετοιμάζουν για το χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τις χαμηλές συντάξεις και τη συνεχή υποβάθμιση των νοσοκομείων - της κατάρριψης δηλαδή ενός μύθου από αυτούς τους ίδιους που τον δημιούργησαν - την τακτική της καταστολής οποιουδήποτε τολμά ν' αντισταθεί ξυλοκοπώντας απεργούς και συνταξιούχους, φυλακίζοντας αγωνιστές...

Στη χούντα, είχαμε αντικαθεστωτικούς πολιτικούς κρατούμενους. Στη μεταπολίτευση, οι φυλακές του κράτους πάντα "φιλοξενούσαν" αγωνιστές. Η σημερινή περίοδος είναι

μια από τις πιο παραδειγματικές: Ομηροί της κρατικής βαρβαρότητας βρίσκονται, αυτή τη στιγμή, οι αναρχικοί Κώστας Καλαρέμας (απεργία πείνας από 11/10) και Οδυσσέας Καμπούρης, ο Γιώργος Μπαλάφας, ο Σπύρος Δαπέργολας, ο Γιώργος Κρητικόπουλος, ο Χριστόφορος Μαρίνος (επίσης απεργός πείνας), ο Νίκος Καρατζάς καθώς και ο Νίκος Καρανίκας.

Στη χούντα είχαμε δολοφονημένους αγωνιστές. Στη μεταπολίτευση, δεν χάσαμε την εικόνα των νεκρών αγωνιστών: δεκαπέντε χρόνια από τον θάνατο των Κουμή-Κανελοπούλου απ' τα γκλόμπ των μπάτσων, δέκα χρόνια απ' τον θάνατο του δεκαπεντάχρονου Μιχάλη Καλτεζά από τον "αθώο" - σύμφωνα με τους δικαστές - Μελίστα, δέκα χρόνια περίπου απ' τον θάνατο του Χρήστου Τσουτσουβή, οχτώ περίπου χρόνια απ' αυτόν του Μιχάλη Πρέκα. Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε...

Στη χούντα, είχαμε τους χωροφυλάκους. Στη μεταπολίτευση, δεν χάσαμε τη στενή επίβλεψη κι επέμβαση του αστυνομικού: ΜΑΤ, μπλόκα, ΕΚΑΜ, νέα αυτοκίνητα, πολυάριθμοι μπάτσοι...

Ας μετατρέψουμε τον εφιαλτικό κόσμο που μας ετοιμάζουν σε δικό

τους εφιάλτη μέσα από την αυτοοργάνωση και τον αγώνα μας.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Δήλωση αλληλεγγύης στον Κ. Καλαρέμα

Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας στον Κώστα Καλαρέμα ο οποίος συνελήφθη στις 6/10 και προφυλακίστηκε. Είναι σε απεργία πείνας από τις 10/10 και η κατάσταση της υγείας του είναι σοβαρή. Πρόκειται για μια ακόμη σκευωρία που στηρίχθηκε στην μαρτυρία ενός χαφιέ ενώ η πραγματική αιτία της δίωξης του είναι η συνεχής δράση στους κοινωνικούς αγώνες.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

ΣΥΜΟΓΟΙ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Α.Π.Θ.

Δικάζει η αστυνομία

ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ Γ. ΜΠΑΛΑΦΑ ακολούθησε η καταδίκη του συντρόφου Οδυσσέα Καμπούρη. Σε μία δική παρωδία η οποία είχε διάρκεια 3 ημερών αποδείχθηκε ότι υπάρχουν κύκλοι στη "δικαιοσύνη" που δικάζουν ανεξέλεγκτα πάντα σε σχέση με τα κατηγορητήρια της ασφάλειας. Με τίποτα ο Καμπούρης δεν έπρεπε να αφεθεί ελεύθερος γιατί αυτές ήταν οι εντολές της ασφάλειας. Η δίκη για όσους την παρακολούθησαν ήταν σε προκλητικό βαθμό σπημένη. Όταν ο εισαγγελέας πρότεινε την καταδίκη του για απλή συνεργεία, η έδρα το απέρριψε και του απέδωσε τις κατηγορίες της ληστείας, οπλοκατοχής, σύστασης και συμμορίας. Όταν πάλι ο εισαγγελέας πρότεινε την κατά συγχώνευση ποινή των 3 χρόνων, η έδρα αποφάσισε την δετή φυλάκιση του και δεν έκανε δεκτή την πρόταση των συνηγών για αποφυλάκιση του μέχρι το εφετείο ή αναστολή της ποινής. Οι δικαστικές αρχές μέσα από την απόφαση τόσο του Καμπούρη όσο και του Μπαλάφα, καθιστούν σαφή πιά την θέληση τους, μέσ από τις ποινές που επιβλήθηκαν, για παραδειγματισμό όσων αγωνίζονται ενάντια στο κράτος και τις επιλογές του. Η ομηρία του Οδυσσέα μπορεί να συνεχίζεται αλλά είναι και πολλοί αυτοί που συνεχίζουν να παλεύουν ενάντια στην εξουσία και την υποταγή.

ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΟΥ!

(ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ)

Το κείμενο αυτό, παρόλο που γράφτηκε πριν την μεγάλη εξέγερση στον Κορυδαλλό και με αφορμή την εισαγγελική έρευνα στο χώρο των φυλακών, διατηρεί ακόμη και τώρα αυτούσια τα στοιχεία της επικαιρότητας.

ΠΟΣΟΙ ΚΑΙ ΠΟΣΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΕΣ δεν έχουν νιώσει εκείνο το περίεργο συναίσθημα κάθε φορά που διαβάζουν στις εφημερίδες τις περιγραφές για τα εκάστοτε "επεισόδια" στα οποία κι οι ίδιοι συμμετείχαν τα προηγούμενα βράδυ: "Μήπως τελικά είμαι τρελλός;"

Αυτό το ερώτημα βασανίζει και τους κρατούμενους του Κορυδαλλού κάθε φορά που αυτή η φυλακή γίνεται αντικείμενο εμβριθών αναλύσεων και δαιμόνιων δημοσιολογιών.

"Βρώμα και δυσωδία", τρομερές συνωμοσίες εξυφανόνται καθημερινά πίσω από τα κάγκελα: πόλεμοι συμφερόντων, σπημένες αποδράσεις, διεφθαρμένοι δεσμοφύλακες κι ακόμα πιο διεφθαρμένοι κρατούμενοι... Τις τελευταίες μέρες, ύστερα από μια βαρύγδουπη εκκίνηση, υπάρχει σε εξέλιξη μια νέα εισαγγελική έρευνα για τον Κορυδαλλό από την εισαγγελέα Πειραιώς κα Στουραϊτού. Δεν γνωρίζω κάτω από ποιούς όρους ή εν λόγω κυρία έχει εδώ και καιρό πάρει εργολαβία (στην τελευταία "κάτι σαν στάση" είχε η ίδια επισκεφτεί τη Γ' Πτέρυγα και μας διαβεβαίωσε για το "πόσο μας πονά" και "μας καταλαβαί-

νει" κλπ κλπ) στις φυλακές. Το θέμα είναι ότι χτίζει το μέλλον της σε ένα τομέα που προσφέρεται για επωφελείς αερολογίες και φτηνές επιδείξεις "καθάρων χειρών"... Αλλά ακόμα κι έτσι, η αιχμή της έρευνας αυτή - λες και κατά τα άλλα όλα είναι θαυμάσια - παραμυθολογεί με τη συνδρομή των media, την τελευταία επιτυχημένη απόδοσης:

Κομμένα καλώδια συναγερμού, φρουρός που σφύριζε αδιάφορα, μάρτυρες που είδαν μόνο 3 από τους 6 δραπετές και άλλα τέτοια...

Για ένα κρατούμενο που έζησε τα γεγονότα, όλα αυτά φαντάζουν κάτι σαν "πράχτορες της CIA στους αναρχικούς".

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΓΙΝΑΝ ΩΣ ΕΞΗΣ: Κάποιοι κρατούμενοι έκοψαν τα κάγκελα δύο κελιών στην πίσω πλευρά της Δ' Πτέρυγας. Πήδησαν έξω, μέσα στη νύχτα και με αυτοσχέδιες σκάλες από κρεβάτια ανέβηκαν στο φυλάκιο του φρουρού. Πρέπει να θυμίσω πως η Δ' είναι η πτέρυγα της πρέζας και για αυτό το λόγο είναι η πιο "Εκκάρφωτη" αναφορικά με τις αποδράσεις, στάσεις κλπ. Το ενδιαφέρον πάντα εστιάζεται στον Γ'. Γι' αυτό και, αν μη τι άλλο, κανένας δεν περίμενε να ξεκινήσει κάτι τέτοιο από εκεί. Η απόσταση τώρα από τα παράθυρα ως το φυλάκιο είναι ιδιαίτερα μικρή και, αν οι δραπετές είναι ικανοί, δικαιολογεί πως ο φρουρός δεν πήρε χαμπάρι τίποτα. Αυτός βρέθηκε τελευταία στιγμή απέναντι σε αποφασισμένους κρατούμενους, τι μπορούσε να κάνει; Αν πάταγε τη σκανδάλη θα είχαμε τουλάχιστον 3-4 νεκρούς και όσο υπάνθρωποι κι αν είναι οι φο-

ρείς της καταστολής, εως τον ψυχρό δολοφόνο υπάρχει μια απόσταση, χώρια τις όποιες -για χάρη της κοινής γνώμης και της ηρεμίας των φυλακών- διοικητικές κυρώσεις στο φρουρό. Από τη στιγμή που αιφνιδιάστηκε και αποπλήστηκε, το να φύγουν οι δραπετές είναι εύκολη υπόθεση. Και θα είχαν φύγει πολλοί περισσότεροι αν οι αυτοσχέδιες σκάλες δεν έσπαγαν από το βάρος και τη βιασύνη. Όσοι δεν τα κατάφεραν, γύρισαν πίσω. Οι έξι απλά το έβαλαν στα πόδια (παρά τους πυροβολισμούς από τα άλλα φυλάκια). Συναγερμός φυσικά και χτύπησε με μια μικρή και ίσως καθόλου καθοριστική καθυστέρηση που ήταν αποτέλεσμα του αιφνιδιασμού. Τόσο απλά. Είναι ένα συγκεκριμένο παράδειγμα.

ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΜΟΝΟ Η ΑΝΑΓΚΗ για αυτοπροβολή και ο καριερισμός στελεχών της "δικαιοσύνης" καθώς και τα "συνήθη ΜΜΕ" που αβαντάρουν μόνιμα αυτή τη μυθολογία; Φυσικά όχι.

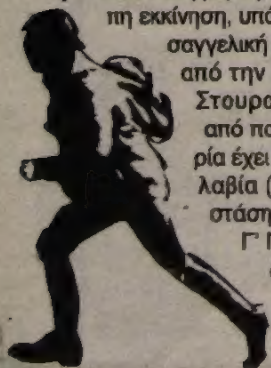
Πρώτα είναι τα αληθινά και χαώδη συμφέροντα που λειτουργούν πάντα πίσω από τις φυλακές και απλώνονται σ' όλο το φάσμα του ιστού της "δικαιοσύνης". Από τα κάθε λογής εμπόρια και δουλιές που στήνονται, εως την αδυσώπητη πάλη για την εξουσία στη διοίκηση και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Η αποφυλάκιση του Αραβαντινού και η νίκη του στις συνδικαλιστικές εκλογές των δεσμοφυλάκων είναι δείγμα της ενίσχυσης της "αντιπολίτευσης" (που κομματικά ανήκει στο ΠΑΣΟΚ), μιας αντιπολίτευσης που επιδιώκει να ξαναπάρει το "αρχιφυλακείο" και το γενικό έλεγχο του Κο-

ρυδαλλού.

Από την άλλη υπάρχει το ιδεολογικό πεδίο. Σ' αυτό, οι φύλακες δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από σκουπιδοτένεκεδες στους οποίους τίποτα "μη σάπιο" δεν μπορεί να συμβαίνει. Το κράτος οικειοποιείται την ίδια την περί "διαφοράς" κριτική που του ασκείται και την κάνει εργαλείο διασποράς της δικής του παραγάνδας: πως θα μπορούσαν να δεχτούν σαν αξία το πάθος για λευτεριά, πως θα μπορούσαν να θέσουν τα προβλήματα σε αντικειμενική διάσταση αφού τότε θα ήταν υποχρεωμένοι να παραδεχθούν τη δική του ενοχή. Έτσι η αιωρούμενη και νεφελώδης συκοφαντία γίνεται ο αποσβέστης κάθε αληθινής και συγκεκριμένης κριτικής... Τι να περιμένεις από σκουπίδια (ρίξε μια ατομική βόμβα να τελειώνουμε...)

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ λοιπόν απευθύνεται και ο νέος θόρυβος για τον Κορυδαλλό. Το μόνο που έχει γίνει ως τώρα είναι μια, ύστερα από την επαπειλούμενη αποχή των κρατούμενων, απόπειρα ελέγχου στα οικονομικά της καντίνας (για τα οποία βέβαια, τον καιρό εκείνης της "στάσης" όλοι παρίσταναν τους ανήξερους) για έρευνα που για την ώρα δεν έχει παρουσιάσει κάποιο αποτέλεσμα. Ανεξάρτητα απ' όλα αυτά προέχει η κατανόηση της εγκληματικής υφής της φυλακής και ο αγώνας για την καταστροφή της. Καμιά εισαγγελική έρευνα δεν μπορεί να εξωραΐσει ούτε αυτή ούτε τον κοινωνικό μηχανισμό που τη γεννάει και τη συντηρεί.

Σ. Δ.

Γαλλικά προάστεια: η εκδίκηση των εκτοπισμένων

χονται μολότωφ, πέτρες, καίγονται αυτοκίνητα.

• Στο Villepinte οι νεαροί συγκρούονται με τους μπάτσους επί ώρες, στο Argenteuil επεμβαίνουν πυροσβέστες για να σβήσουν τα αυτοκίνητα που καίγονται.

Ακολουθούν οι πόλεις: Grigny όπου γίνονται πολλές επιθέσεις σε εμπορικά μαγαζιά, Vigneux, όπου με σιδερολοστούς και μπατσούνια του μπείζμπωλ κατεβαίνει η πρόσωση του δημαρχείου, αρκετών μαγαζιών και καίγονται αυτοκίνητα. Evry όπου πολιορκείται το κτίριο της δημοτικής αστυνομίας με αποτέλεσμα οι δημοτικοί αστυνομικοί, εγκλωβισμένοι να περιμένουν τη βοήθεια της εθνικής αστυνομίας. Mulhouse, όπου καίγονται αυτοκίνητα. Strasbourg, όπου γίνονται συγκρούσεις και αρκετές συλλήψεις. Sartrouville, όπου μετά τη λήξη μιας γιορτής καταλαμβάνεται ένα τραίνο στο σταθμό και οι καταληψίες χτυπούν όλους τους συναγερμούς. Οργισμένες διαδηλώσεις όμως έγιναν και στο Laval, όπου με συνθήματα όπως "Δικαστές δολοφόνοι", "Μπάτσοι δολοφόνοι", "Ελευθερία, Ισότητα", εκατοντάδες άτομα διαδήλωσαν για τη δολοφονία ενός 26χρονου Μαροκινού μέσα στο αστυνομικό τμήμα (οι μπάτσοι προέβαλλαν τη δικαιολογία ότι τους άρπαξε το όπλο και τους απείλησε).

Ποιοί είναι τελικά αυτά τα "υψηλής ανασφάλειας" προάστεια; Μετά την εξέγερση στο Vaulx-en-Velin το 1991, η διεύθυνση Γενι-

κών Πληροφοριών δημιούργησε το τμήμα "Πόλεις και προάστεια", όπου ταξινομήσε σε μια κλίμακα 1-8 τις 684 "ευαίσθητες" συνοικίες της Γαλλίας: μεταξύ της 1ης βαθμίδας (πράξεις που τελούνται από συμμορίες κατά περιουσιών και προσώπων) και της 8ης βαθμίδας (αντάρτικο πόλης), υπάρχει η 4η

Εκεί στοιβάζονται οι ανεπιθύμητοι, οι πιο φτωχοί, οι παρίες. Παράδειγμα: Το προάστιο των Francs-Moisins, ένα από τα πιο σκληρά της Γαλλίας, ανεγέρθηκε για να αδειάσει τις παραγκουπόλεις των βόρειων-περιοχών. Το Moncler συγκεντρώνει σχεδόν αποκλειστικά τσιγγάνους και άραβες. Τόποι εξο-

βαθμίδα μετά την οποία είναι δύσκολη η πρόσβαση της αστυνομίας. Σύμφωνα με έκθεση του περασμένου Μάη 130 προάστεια, ένα εκατομμύριο άνθρωποι δηλαδή βρίσκονται πέραν της 4ης βαθμίδας.

Τα περισσότερα απ' αυτά τα προάστεια κατασκευάστηκαν εξαρχής και ως χώρος εκτόπισης. Βρίσκονται εκεί όπου κανείς δεν θα 'θελε να εγκατασταθεί με τη θέληση του: μεταξύ μιας σιδηροδρομικής γραμμής και μιας εξόδου αυτοκινητοδρόμου, μεταξύ ενός νεκροταφείου και μιας χωματερής.

ρίας που επιπλέον σχεδιάστηκαν ως γκέτο, με ελάχιστες εισόδους και πολλά αδιέξοδα. Ωστόσο, τα πιο εξαθλιωμένα απ' αυτά είναι τα πιο ήσυχά. Τα πιο "βίαια", βρίσκονται κυρίως στα περίχωρα των πιο πλούσιων πόλεων (Παρίσι, Λυών, Γκρενόμπλ), συνέπεια της οξείας της κοινωνικής αντίθεσης.

Εγκαθίσταται έτσι σταθερά μια λογική πολέμου (ένα είδος αντάρτικου πόλης). Το κράτος και οι μηχανισμοί του προετοιμάζουν ένα συνολικό "σχέδιο Μάρσαλ". Εν τω μεταξύ, κάθε άλλο παρά άπραγοι μένουν.

"Μπορούμε να μπούμε παντού, αλλά..."

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ διευθυντής Battesti γνωρίζει αρκετά καλά τις "δύσκολες πόλεις" στα παρισινα προάστεια. Δηλώνει:

Battesti: - Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν περιοχές όπου δεν μπορούμε να παρέμβουμε χωρίς μεγάλες προφυλάξεις.

Δημοσιογράφος: - Δηλαδή;

Β.: - Πρέπει να σεβόμαστε τρεις κανόνες κυρίως: να μην αφήνουμε ποτέ ένα όχημα χωρίς επίβλεψη (αλλιώς θα το κλέψουν ή θα το σπάσουν), να μην περπατάμε ποτέ ακριβώς κάτω από τις πολυκατοικίες (κινδυνεύουμε να φάμε στο κεφάλι κάθε είδους αντικείμενο - μπουκάλια, γεμάτους σκουπίδοτενεκέδες, μεταλλικές μπάλλες...), τέλος να μην τριγυρνάμε άσκοπα (για να αποφεύγουμε τις απειλητικές συναντήσεις) και να ανασυντασσόμαστε.

Δημοσιογράφος: - Σαν στρατιωτικοί κομμάντος...

Β.: - Ακριβώς. Σ' ορισμένες πόλεις υπάρχει διακηρυγμένος πόλεμος ενάντια στις αρχές. Οι συμμορίες θέλουν να προστατέψουν το έδαφος τους απέναντι σε κάθε "εξωτερική επίθεση", κυρίως της αστυνομίας. Συνεπώς χρησιμοποιούν σκοπούς, διόδους οπισθοχώρησης, κρυψώνες για τις μολότωφ... Για να επεμβούμε πρέπει να προσέχουμε ιδιαίτερα και να συγκεντρώσουμε εκ των προτέρων το μάξιμουμ των πληροφοριών για την τοπογραφία του χώρου. Δεν βαδίζουμε ποτέ στην τύχη και χωρίς τον επαρκή αριθμό ανδρών και κυρίως χωρίς ντόπιους αστυνομικούς για να προστατέψουν τα περίεργα επιχειρήσεις.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ "ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ"

ΠΙΝ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΠΕΡΙΠΟΥ, η σε απευθείας μετάδοση της εκτέλεσης του Khaled Keikal, από τον στρατό, τον οποίο αναποδογύρισαν με κλωτσιές οι ρέντζερς σαν ζώο, μύριξε πραγματικά εκδίκηση. Για μερικά δευτερόλεπτα, ολόκληρο το ανείπωτο της γαλλικής κοινωνίας και των πολιτικών της, σχετικά με την αποικιοκρατία στην Αλγερία, και τα "γεγονότα" που ακολούθησαν, αναδόθηκε με μιας στην επιφάνεια. Ο πόλεμος ήταν εκεί, ο εχθρός του χθες, ο εισηβολέας του σήμερα, ήταν και τότε και πάντοτε ο αλγερινός και επιπλέον μουσουλμάνος.

Αν προσθέσουμε σ' αυτό τη συνεχή και επιθετική παρουσία των μπάτσων στα προάστεια μας που, στο όνομα της Vigipatite (σ.τ.μ.: Επαγρύπνιση για την παρανομία, σε ελεύθερη απόδοση) κυνηγούν τον "παράνομο" - οι παράνομοι (σ.τ.μ.: μετανάστες χωρίς χαρτιά) απελαύνονται κατά εκατοντάδες κάθε μήνα με τσάρτες - και παίζουν κάθε Ζορό με τους εφίβους... Και αν δεν παραβλέψουμε την ουσιαστική βάση που είναι η απόλυτη κοινωνική φτώχεια των πόλεων-γκέτο, τότε, είναι προφανές πως έχουμε ένα πολύ εκρηκτικό κοκτέιλ.

Αυτή η αστική "βία", κατά τους δημοσιογράφους, είναι κάθε άλλο παρά καινούρια. Ας θυμηθούμε το Vaulx-en-Valin το 1981, το 1990... Μόνο για το διάστημα από τον Ιανουάριο ως τον Αύγουστο του 1995, η διεύθυνση των Γενικών Πληροφοριών μείωσε 152 περιστατικά στα προάστεια (Liberation της 30/10/95). Για ποιά λόγο όμως παρατηρείται τόση προβολή για μια πραγματική ένταση; Υπουργοί, Ραδιοφώνια, Τηλεοράσεις, Τύπος δεν σταματούν να δημιουργούν καθημερινά μια πραγματική ψύχωση. Εξα-

κολουθούν, για παράδειγμα, να γράφουν πως η αστυνομία δεν μπορεί να πάει σε ορισμένες περιοχές! Το κουβάρι είναι τεράστιο: το αραβικό=μουσουλμανικό=τρομοκρατικό αμάλγαμα βρίσκεται στην καθημερινή μας πραγματικότητα. Ετσι, το Κράτος δημιουργεί την ανάγκη για ασφάλεια, για τάξη.

Και ιδού ο Joubon (σ.τ.μ. υπουργός Δικαιοσύνης) επί τω έργω. Προετοιμάζει νέους κατασταλτικούς νόμους: η βοήθεια σε κάποιον "παράνομο" ξένο θα θεωρείται στο εξής τρομοκρατική πράξη. Οι νυχτερινές έρευνες θα επιτρέπονται για άτομα-ύποπτα για τρομοκρατική ενέργεια. Η προφυλάκιση θα επιμηκυνθεί, οι ποινές που αφορούν προσβολή ή ψυχική απειλή αστυνομικού θα αυξηθούν κλπ... (Monde της 27/10/95). Είναι φανερό πως ελάχιστη σχέση έχουν όλα αυτά με τον αντιτρομοκρατικό αγώνα!

Ο συνεργός του, Raoult, πραγματικός "υπουργός του αποκλεισμού και του αγώνα ενάντια στην αφομοίωση" προτείνει ένα σχέδιο Vigicasseurs (σ.τ.μ.: επαγρύπνηση για τους σπάστες) για τα προάστεια και μιλάει για Ινφάντα. Γι' αυτόν είναι απλό, οι μετανάστες είναι σκυλιά αφού "θέλει πολύ να απλώσει το

χέρι του αλλά όχι να τον δαγκώσουν" (Monde της 31/10/95).

Όσον αφορά το δημοκρατικό κράτος, εξοπλίζει την αστυνομία του (Ειδικές Αστυνομικές Δυνάμεις για την καταστολή του εγκλήματος) με νέα μέσα: ισχυρότερα οχήματα, όπλα με σφαίρες από πεπιεσμένο καουτσούκ, κλπ...

Ακόμη και ο στρατός κινητοποιείται: το 27ο τάγμα της μονάδας Ορεινών Καταδρομών στο Haute-Savoie προετοιμάζεται για μάχη δρόμου, με την ονομασία "Ελεγχος του χώρου σε αστική ζωή", με τη βοήθεια υπερόπλων "των οποίων η αποτελεσματικότητα δεν έχει καμία σχέση μ' αυτό που γνωρίζει ο σημερινός πεζικάριος, λένε οι πειραματιστές" (Monde της 2/11/95).

Ας υπενθυμίσουμε πως στο εξής οι νομάρχες των ζωνών αμύνης (εννέα στη μητροπολιτική Γαλλία) μπορούν να χρησιμοποιούν τα τεθωρακισμένα αποσπάσματα της Χωροφυλακής, χωρίς να περιμένουν την άδεια του Matignon (σ.τ.μ.: έδρα της κυβέρνησης).

Αυτή η κατασταλτική λογική του Κράτους συγκροτείται εδώ και πολλά χρόνια. Σήμερα όμως ολοκληρώνεται καθώς γίνεται πραγματικά ορατή. Εχουμε τεθωρακισμένη δημο-

κρατία!

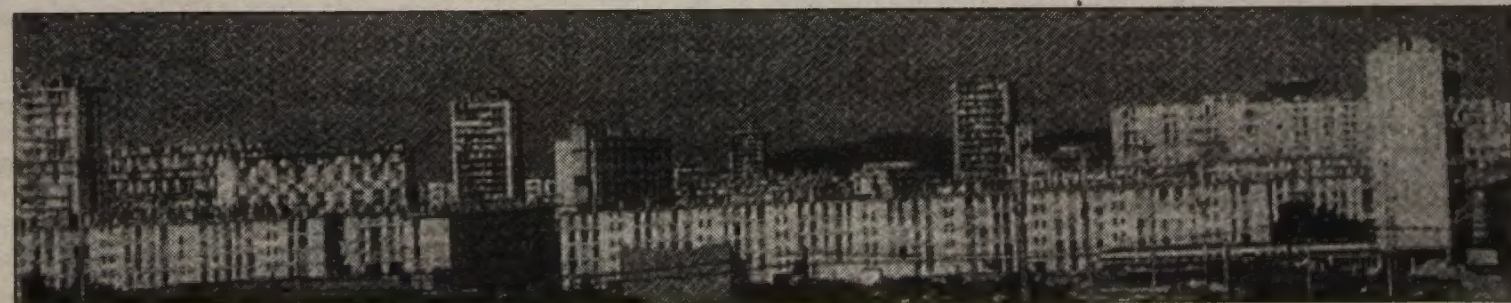
Το Κράτος, πιστός υπηρέτης της αστικής τάξης, φοβάται κοινωνικές εκρήξεις και επομένως κλειδαμπώνεται γερά και στρατιωτικοποιεί την κοινωνία με προσχήματα-μεσο-λαβήτες. Απέναντι σ' αυτό, καμμία αντίδραση από τις δυνάμεις "της αριστεράς". Φαίνεται πως το PS (Σοσιαλιστικό Κόμμα) θα ασκεί χρέη νυχτοφύλακα...

Όπως ο Raoult, Dominique Strausskhan καταγγέλει τις δραστηριότητες μειονότητες (θα πρέπει να τις μαντρώσουμε, να τις μεταφέρουμε;) Το PC (κομμουνιστικό κόμμα) ακολουθεί κι αυτό κατά βήμα την κυβέρνηση. Κάλεσε μέσω της CGT (Γενική Εργατική Συνομοσπονδία) και της FSU (Ομοσπονδία Ενωμένων Συνδικάτων) σε συγκεντρώσεις για την υπεράσπιση της δημοκρατίας ενάντια στην τρομοκρατία! Μέχρι που θα φθάσει για να πάρει πίσω τις ψήφους από το FN (Εθνικό Μέτωπο); Ο κομμουνιστής δήμαρχος του Grigny (Claude Vasquez), μ' ένα διεστραμένο λόγο, αντιπαράβλλει τους άνεργους σπάστες (και σίγουρα μετανάστες) και τους υπόλοιπους κατοίκους που είναι άνεργοι αλλά υπεύθυνοι (και αναμφίβολα Γάλλοι) [Humanité της 2/10/95]. Εκφέροντας τον ίδιο λόγο με το Εθνικό Μέτωπο, στοιχηματίζουμε πως το Κομμουνιστικό Κόμμα έχει

πιθανότητες να ανέβει εκλογικά.

Ως αναρχικοί, καταγγέλουμε πάντοτε αυτή τη γελοία χειραγώγηση που θέλει να εγκλωβίσει μέσα στην αντιπαράθεση γάλλοι-μετανάστες τα θύματα του καπιταλισμού. Θα καταγγέλουμε ακατάπαυστα αυτή την στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, αυτήν την κρατική τρομοκρατία που, μαζί με τους μπάτσους και το στρατό, θέλει να επιβάλλει την ηθική και οικονομική τάξη μιας κυνικής αστικής τάξης που είναι έτοιμη για όλα, προκειμένου να περισώσει τα συμφέροντά της και κυρίως, να επιβάλλει τους ανελεύθερους νόμους της στην πλάτη των προαστείων - γκέτο που επίτηδες κατασκευάζει!

ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΣΤΑΝΔΗ, ΛΥΩΝ

Νιγηρία: μαύρος χρυσός και μαύρο αίμα

Η ΝΙΓΗΡΙΑ ήταν βρετανική αποικία μέχρι τη δεκαετία του '60. Είναι η χώρα με τον μεγαλύτερο πληθυσμό στην Αφρική (90 εκατομμύρια) και η πολιτική της ιστορία αποτελείται από μια σειρά πραξικοπημάτων και στρατιωτικών δικτατοριών. Ο κύριος φυσικός πλούτος της χώρας είναι τα κοιτάσματα πετρελαίου που βρίσκονται στο δέλτα του ποταμού Νίγηρα. Από το 1967 ως το 1970 στη Νιγηρία υπήρχε μία σκληρή στρατιωτική αντιπαράθεση, όταν προσπάθησε να αυτονομηθεί η επαρχία Μπίαφρα, μια αντιπαράθεση που είχε σαν αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς κυρίως εξαιτίας της πείνας και των ασθενειών.

Τα τελευταία δώδεκα χρόνια η χώρα βρίσκεται υπό το έλεγχο των

στρατιωτικών. Από από το 1993 επικεφαλής των στρατιωτικών είναι ο στρατηγός Sani Abacha. Το στυγνό καθεστώς της Νιγηρίας τυγχάνει ασυλίας από τα διεθνή media και οι συνεχείς βαρβαρότητες των στρατιωτικών δεν αποσχολούν τις κυβερνήσεις της Δύσης, κάτι αυτόνοτο αφού η Νιγηρία αποτελεί βασικό προμηθευτή πρώτων υλών για πολλές δυτικές χώρες, με πρώτες και καλύτερες τις Η.Π.Α.

Το μισό των εξαγωγών πετρελαίου της Νιγηρίας έχει κατεύθυνση τη βόρεια αμερική, ενώ το υπόλοιπο καταλήγει στην Γερμανία, τη Γαλλία και την Ισπανία. Η επιχείρηση των εξαγωγών διεκπεραιώνεται με την ωμή βαναυσότητα των στρατιωτικών καθεστώτων, ένας τομέας στον οποίο ο στρατηγός Sani

Abacha έχει βαλθεί να ξεπεράσει όλους τους προκατόχους του.

Τον τελευταίο καιρό, ο στρατηγός βρίσκεται αντιμέτωπος με το Κίνημα για την Επιβίωση του Λαού των Ogoni, πιο γνωστό ως MOSOP. Οι Ogoni, ζουν, μαζί με άλλες εθνότητες, στο δέλτα του ποταμού Νίγηρα. Το κίνημα MOSOP άρσισε να αποκτά μεγαλύτερη δημοσιότητα όταν, στις αρχές της δεκαετίας του '90, άρχισε να αγωνίζεται σι γραμμές του ο συγγραφέας Ken Saro-Wiwa που εκτελέστηκε από το στρατιωτικό καθεστώς την προηγούμενη βδομάδα. Ο Saro-Wiwa αποτελούσε την μαχητική έκφραση της φωνής των Ogoni, μιας φυλής που είχε την "τύχη" να ζει σε μια περιοχή με κοιτάσματα πετρελαίου που βρίσκεται υπό τον έλεγχο κυ-

ρίως της εταιρείας Shell.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας εκλογικής φάσας στη Νιγηρία, το 1993, το MOSOP πραγματοποίησε μια προπαγανδιστική εκστρατεία για το μπούκοτάρισμα των εκλογών, ζητώντας ταυτόχρονα την αυτοδιάθεση των Ogoni. Η κυβέρνηση αντέδρασε με μαζική χρήση βίας. Τέτοιου είδους διεκδικήσεις δεν μπορεί να διαδραματίζονται στο τμήμα της χώρας με το μεγαλύτερο φυσικό πλούτο... Κατά τη διάρκεια της κυβερνητικής επίθεσης δολοφονήθηκαν εκατοντάδες χωρικοί και πυρπολήθηκαν δεκάδες χωριά. Οι συμπλοκές ήταν τόσο εκτεταμένες ώστε η Shell αναγκάστηκε να αναστείλει τη λειτουργία των επιχειρήσεων της στην περιοχή, ενώ το καθεστώς πέταξε το προσωπείο

της πρόσφατα εκλεγμένης δημοκρατικής κυβέρνησης και ο έλεγχος της χώρας αναλήφθηκε και επίσημα από το στρατηγό Abacha.

Μετά από αυτά τα γεγονότα υπήρξε μια διαίρεση στο κίνημα των Ogoni, ανάμεσα σε "μετριοπαθείς" και "ριζοσπάστες". Ο Saro-Wiwa ανήκε στη δεύτερη τάση. Το μάθη του 1994 οι, σε μεγάλο βαθμό υποδουλισμένες από την κυβέρνηση, διαφορές ανάμεσα στους Ogoni έφτασαν σε εκρηκτικό σημείο και άρχισαν συμπλοκές ανάμεσα στους "μετριοπαθείς" και τους "ριζοσπάστες". Τέσσερις ηγέτες της φυλής Ogoni βρέθηκαν δολοφονημένοι. Η κυβέρνηση συνέλαβε τον Ken Saro-Wiwa, δηλώνοντας ότι θεωρεί υπεύθυνο για τους φόνους τα πολιτικά του κείμενα. Το μέλλον του 54χρονου συγγραφέα είχε ήδη αποφασιστεί.

Ο στρατηγός Abacha, από την πολυτελή του βίλλα που έχει μετατραπεί σε πραγματικό οχυρό, σε κάποια γωνιά της νέας πρωτεύουσας Abuja, αποφάσισε ότι ήρθε η

Η Αλβανία «αναδιαρθρώνεται»

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ανακοινώθηκαν προγράμματα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Διεθνούς Τράπεζας (IBRO) και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας για την Ανασυγκρότηση και Ανάπτυξη (BERD) που στόχο έχουν την αναδιοργάνωση της οικονομίας της Αλβανίας. Τα προγράμματα αυτά αφορούν "επενδύσεις υποδομής", την κοινωνική ασφάλιση, την αναδιάρθρωση της αγοράς εργασίας και την πρόσδεση για τα καλά της αλβανικής οικονομίας στους κανόνες δημοσιονομικής και νομισματικής πειθαρχίας που επιβάλλει το Δ.Ν.Τ. στις εθνικές οικονομίες. Οι "μεταρρυθμίσεις" συμπληρώνονται με τη διαμόρφωση ενός νεοφιλελεύθερου νομικού πλαισίου για το ξένο κεφάλαιο και την προσχώρηση της Αλβανίας στο σύστημα Mutual Investment Guarantee Agency που ελέγχεται από τη Διεθνή Τράπεζα. Επίσης θα "υποβοηθούνται" οι επιμέρους διακρατικές συμβάσεις για την εγγύηση των επενδύσεων (ήδη ακούγονται οι βαριές ανάσες της απληστίας, καθώς οι ύαινες του ελληνικού κεφάλαιου ετοιμάζονται να μπιξήσουν τα νύχια τους). Χαρακτηριστική των νέων "μεταρρυθμίσεων" είναι η παραχώρηση της δυνατότητας σε αλλοδαπούς να αγοράζουν εκτάσεις γης στην Αλβανία.

Οι ελληνικές επενδύσεις στην Αλβανία αποτελούν το 22% των ξένων επενδύσεων και ήδη, μετά την ανακοίνωση των προγραμμάτων του Δ.Ν.Τ. οι εγχώριοι καπιταλιστές

άρχισαν να "διερευνούν τις δυνατότητες χρηματοδότησης των επενδύσεων τους" από αυτά. Συζητείται και η περίπτωση μιας περιορισμένης νομιμοποίησης των αλβανών μεταναστών, αφού οι καταθέσεις τους σε ελληνικές τράπεζες υπολογίζονται σε 17 δισεκατομμύρια δραχμές. Αν τα χρήματα αυτά έβρισκαν "νόμιμη" διέξοδο ως εμβάσματα μέσω του τραπεζικού συστήματος στην Αλβανία, η τράπεζα που θα αναλάμβανε από ελληνικής πλευράς το ρόλο αυτό θα ήταν σε θέση να επηρεάζει αποφασιστικά την αλβανική οικονομία.

Τα μέτρα αυτά είναι οι κλασσικές νεοφιλελεύθερες συνταγές που ε-

πιβάλλονται τις δύο τελευταίες δεκαετίες κάτω από τίτλους όπως "αναπτυξιακά προγράμματα" ή "προγράμματα δομικής αναπροσαρμογής". Στην ουσία πρόκειται για την αναδιάρθρωση των ταξικών σχέσεων μέσω των ιδιωτικοποιήσεων, της ανεργίας και της πολιτικής "λιτότητας" ή αλλιώς, της "δημοσιονομικής πειθαρχίας". Η νεοαποικιοκρατία που επιβάλλεται από το Δ.Ν.Τ. χρησιμοποιεί τα δάνεια αυτά για να πετύχει τον πλήρη έλεγχο των εθνικών οικονομιών, σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας "κρίσης του χρήματος", που προκύπτει από την συνεχή ανάγκη των εθνικών οικονομιών να δανειζονται για να ξεπληρώσουν

προηγούμενα χρέη. Η "κρίση του χρήματος" είναι ένας από τους σύγχρονους τρόπους επιβολής της κυριαρχίας. Η γενικότερη κοινωνική και πολιτική κρίση στην οποία οδηγεί, θα έχει σαν αποτέλεσμα την πλήρη διάρρηξη του κοινωνικού ιστού, στο βαθμό που οι καπιταλιστικές προσαγές δεν θα συναντούν την οργανωμένη κοινωνική αντίσταση.

C.N.N.: Η επιχείρηση του θεάματος

ΔΙΑΙΤΕΡΑ "αποδοτικό" αποδείχτηκε το τρίτο τρίμηνο του 1995 για τον όμιλο επιχειρήσεων του Τέντ Τέρνερ, ιδιοκτήτη του C.N.N. και τριών ακόμα θεματικών τηλεοπτικών καναλιών. Η εταιρία Turner Broadcasting Systems παρουσίασε κέρδη 40 εκατομμυρίων δολλαρίων ενώ ο κύκλος εργασιών του τριμήνου ανήλθε σε ένα δισεκατομμύριο δολάρια, παρουσιάζοντας αύξηση 36% σε σχέση με το προηγούμενο τρίμηνο. Η θεματικότητα των καναλιών της επιχείρησης παρουσίασε αύξηση 18%... ο πολλαπλασιασμός των προκατασκευασμένων ψευδογεγονότων προέρχεται από το απλό γεγονός ότι οι άνθρωποι, στην μαζική πραγματικότητα της σύγχρονης κοινωνικής ζωής, δεν ζουν οι ίδιοι γεγονότα. Επειδή η ίδια η ιστορία πλανάται πάνω από τη σύγχρονη κοινωνία σαν φάντασμα, βρίσκουμε ψευδοϊστορία κατασκευασμένη σε όλα τα επίπεδα της κατανάλωσης της ζωής ώστε να διατηρείται η απειλούμενη ισορροπία του τωρινού παγώνοντος χρόνου." (Jean Baudrillard)

ώρα για να τελειώνει με την απειλή των Ogoni. Την περασμένη βδομάδα, εκτελέστηκαν ο Saro-Wiwa καθώς και άλλοι επτά αγωνιστές του MOSOP. Όλες οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας που είχαν προγραμματιστεί, κύρια στην παλιά πρωτεύουσα της χώρας, το Lagos, απαγορεύτηκαν ενώ στρατιωτικές μονάδες είχαν αναπτυχθεί σε ολόκληρη τη χώρα. Οι επιχειρήσεις της Shell μπορούν να συνεχιστούν κανονικά...

ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ

ΣΥΜΦΩΝΑ με το Κέντρο Οικονομικών Ερευνών για την Καραϊβική, το ελάχιστο κόστος ζωής για μια τετραμελή οικογένεια στη Δομηνικανική Δημοκρατία για το 1993, ήταν 276 δολάρια το μήνα. Την ίδια εποχή, η Westinghouse, μια από τις κύριες αμερικανικές πολυεθνικές που δρουν στη χώρα, πλήρωνε τους δομηνικανούς εργάτες 99 δολάρια το μήνα. Από το 1980 ως το 1992 η πραγματική αξία των μισθών έχει μειωθεί κατά 46%, σαν αποτέλεσμα των αυστηρών προγραμμάτων που επιβλήθηκαν από το Δ.Ν.Τ. και την USAID. Η χολέρα έχει επανεμφανισθεί απειλητικά στις χώρες της πρώην σοβιετικής

ένωσης και του ανατολικού μπλοκ, καθώς οι δαπάνες στον τομέα της υγείας περικόπτονται δραματικά, σε μια προσπάθεια να προσελκυσθούν επενδυτές και να ικανοποιηθούν οι διεθνείς τραπεζικοί κύκλοι. Η "Παγκόσμια Αναφορά Ανάπτυξης" της Παγκόσμιας Τράπεζας για το 1993, στο κεφάλαιο "Επενδύσεις για την Υγεία", αναφέρει ότι ο μέσος όρος ζωής έχει μειωθεί σε τουλάχιστον 11 αφρικανικές χώρες από το 1986, χρονιά που άρχισε η εφαρμογή των "προγραμμάτων δομικής αναδιάρθρωσης" της Παγκόσμιας Τράπεζας. Στην Τανζανία για παράδειγμα, ο μέσος όρος ζωής των γυναικών έχει μειωθεί κατά 46 χρόνια.

- Συμμαχία με τον διάβολο

"Ιησούς Χριστός: ένας από τους μεγαλύτερους επαναστάτες της ανθρωπότητας"

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ Φιντέλ Κάστρο, μετά το σοσιαλιστικό παράδεισο ανακαλύπτει και τον παράδεισο των καθολικών! Εκτός από την παραπάνω δήλωση, έχει επίσης διατυπώσει την άποψη ότι "ο πάπας είναι μια από τις λαμπρότερες προσωπικότητες της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας των τελευταίων αιώνων". Βέβαια, δυσκολεύεται να καταλάβει την απουσία γυναικών και την άρνηση χρήσης μέσων αντιύλησης, "ιδιαίτερα με το πρόβλημα της πληθυσμιακής έκρηξης".

Βέβαια ο ρωμαιοκαθολικισμός έρχεται χεράκι-χεράκι με το νεοφιλελευθερισμό. Το κουβανέζικο κράτος έχει ήδη αναγνωρίσει το "δικαίωμα" ίδρυσης εταιρειών 100% ατομικής ιδιοκτησίας σε όλους τους τομείς της οικονομίας, εκτός από την εκπαίδευση, τις τηλεπικοινωνίες και την άμυνα. Παρά το συνεχιζόμενο αμερικανικό εμπάργκο και τους θεατρινισμούς του Κλίντον στη τελευταία συνδιάσκεψη του ΟΗΕ, ήδη αμερικανικές εταιρείες υπογράφουν συμβόλαια με ανώτερα στελέχη του κόμματος και της κυβέρνησης. Οι σχέσεις του κομμουνιστικού κόμματος με την καθολική εκκλησία βρίσκονται σε "κατάσταση αμοιβαίας κατανόησης" και από το 1992 έχει καταργηθεί η απαγόρευση στους πιστούς να είναι μέλη του κομμουνιστικού κόμματος.

Βέβαια ο ρωμαιοκαθολικισμός έρχεται χεράκι-χεράκι με το νεοφιλελευθερισμό. Το κουβανέζικο κράτος έχει ήδη αναγνωρίσει το "δικαίωμα" ίδρυσης εταιρειών 100% ατομικής ιδιοκτησίας σε όλους τους τομείς της οικονομίας, εκτός από την εκπαίδευση, τις τηλεπικοινωνίες και την άμυνα. Παρά το συνεχιζόμενο αμερικανικό εμπάργκο και τους θεατρινισμούς του Κλίντον στη τελευταία συνδιάσκεψη του ΟΗΕ, ήδη αμερικανικές εταιρείες υπογράφουν συμβόλαια με ανώτερα στελέχη του κόμματος και της κυβέρνησης. Οι σχέσεις του κομμουνιστικού κόμματος με την καθολική εκκλησία βρίσκονται σε "κατάσταση αμοιβαίας κατανόησης" και από το 1992 έχει καταργηθεί η απαγόρευση στους πιστούς να είναι μέλη του κομμουνιστικού κόμματος.

GAL: Τρομοθέαμα (από την αντίστροφη) αλά ισπανικά

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ στην Ισπανία το σήριαλ αποκαλύψεων σχετικά με την υπόθεση G.A.L. Το απλό γεγονός ότι το ισπανικό κράτος είχε συγκροτήσει μια μυστική οργάνωση ένοπλων "ακροδεξιών" για να δολοφονεί όσους υποψιάζονταν ότι ανήκαν στην ETA ή ανέπτυσαν αντικαθεστωτική δράση, έχει μετατραπεί σε μια "ενδιαφέρουσα" για το βαριεστημένο τηλεθεατή σειρά "αποκαλύψεων" και σεναρίων: Το ήξερε ο Γκονζάλες; Σε ποιο βαθμό ήταν ανακατεμένο το σοσιαλιστικό κόμμα; Ποιά ακριβώς ήταν η δράση της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών; Έτσι

μια ξεκάθαρη υπόθεση, απόδειξη του τρόπου λειτουργίας της εξουσίας, χάνει τη πραγματικότητα και μετατρέπεται σε ένα ακόμη προϊόν για θεαματική κατανάλωση. Και ενώ αυτή η υπόθεση, που περιγράφηκε αναλυτικά στο δεύτερο φύλο του ΑΛΦΑ, βρίσκεται σε εξέλιξη, στη Γαλλία, δύο κάτοικοι της Βρετάνης έχουν συλληφθεί γιατί έκρυβαν βόσκους, κυνηγημένους από τα G.A.L. Το Σάββατο 11 Νοέμβρη, στο Παρίσι, 1500 άτομα, στην πλειοψηφία τους αναρχικοί, διαδήλωσαν, απαιτώντας την απελευθέρωση των συλληφθέντων.

Νοέμβρης '85: Ο τελευταίος νεκρός του Πολυτεχνείου

ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ από την εξέγερση ενάντια στην χούντα, ο Μιχάλης Καλτζέας πέφτει νεκρός από σφαίρα ΜΑΤατζή. Ο Μιχάλης δεν είναι το πρώτο θύμα της αστυνομίας μετά το 1973, αλλά ούτε και το τελευταίο, ήταν όμως το πρώτο θύμα της "Σοσιαλιστικής Αλλαγής". Εγινε πιά ξεκάθαρο το "ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα" 10 χρόνια από τον θάνατο του Μιχάλη, 10 χρόνια μνήμης.

17Η ΝΟΕΜΒΡΗ 1985: Πορεία της ΕΦΕΕ για την 12η επέτειο του Πολυτεχνείου.

11.30μμ Τα ΜΑΤ έχουν ζώσει την περιοχή των Εξαρχείων χωρίς να υπάρχει λόγος. Ελέγχουν ταυτότητες κλπ. Κάποιες μικροσυμπλοκές και επιθέσεις σε κλούβες.

12.00μμ Ο αστυνομικός Αθ. Μελίστας γονατίζει, κρατάει το πιστόλι με τα δύο χέρια, σκοπεύει και πυροβολεί τον 15χρονο Μιχάλη Καλτζέα που πέφτει νεκρός. Είναι χτυπημένος από πίσω, στον αυχένα. Ο μπάτσος συνεχίζει να πυροβολεί και ενάντια σε άλλους, που ευτυχώς προλαβαίνουν να καλυφθούν. Οι σύντροφοι δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι ο Μιχάλης είναι νεκρός. Ακούγονται φωνές από μαλακόνι στην Στουρνάρα, για νεκρό νέο. Τα ΜΑΤ κυκλώνουν την πλατεία και αρχίζουν επιθέσεις σε συγκεντρωμένους. Ομάδες μαζεύονται στους γύρω δρόμους και στον Στρέφη. Μια ώρα αργότερα τα ΜΑΤ έχουν αποχωρήσει από την πλατεία και ο κόσμος επιστρέφει ξανά. Φτάνει φωτογραφία που δείχνει νεκρό τον Μιχάλη. Νωρίτερα πολλοί μιλούσαν για νεκρό αλλά με κάποια ασάφεια. Τώρα δεν υπάρχει αμφιβολία. Προτείνεται κατάληψη στο Χημείο.

1.00μμ Η ομάδα "Λυσσασμένοι Ανατροπείς, Αναρχικές ομάδες κρούσης" με μερικούς ακόμα, όλοι μαζί γύρω στους 30, καταλαμβάνουν το Χημείο. Ακριβώς απέναντι υπάρχει κατάσταση με μικροφωνικές εγκαταστάσεις, και παίρνεται ότι είναι απαραίτητο για να λειτουργήσει μικροφωνική στην ταρατσα. Ταυτόχρονα στήνονται οδοφράγματα επί της Ναυαρίνου με ότι βρέθηκε πρόχειρο στο ισόγειο του Χημείου.

2.00μμ Πλησιάζουν τα ΜΑΤ και ένα αυτοκίνητο της πυροσβεστικής καταβρέχει τον δρόμο για να μην ανόβουν οι μολότωφ. Μέσα στο Χημείο τώρα βρίσκονται γύρω στους 60.

2.30μμ Επιτίθενται οι μπάτσοι, τους έρχεται βροχή από πέτρες και μολότωφ και υποχωρούν. Μέχρι της 7.30 γίνονται συνέχεια επιθέσεις και αντεπιθέσεις.

7.30μμ Κάνει την εμφανισή του ο πρύτανης της σχολής Σταθόπουλος, και ζητούν την αποχώρηση των καταληψιών. Γίνεται γενική συνέλευση και αποφασίζεται η αποχώρηση με τους εξής όρους:

- Απομάκρυνση των μπάτσων από τους γύρω δρόμους
- Να αφηθούν ελεύθεροι όλοι οι συλληφθέντες
- Η ανακοίνωση - καταγγελία από Ράδιο - TV
- Τηλεοπτικό δώρο μέσα από το κατειλημένο Χημείο όπου οι καταληψίες θα μιλούσαν για τις ενέργειές τους.

Το κείμενο διαβάστηκε από την μικροφωνική. Γύρω στις 7.30μμ είχε γίνει επίθεση στους μπάτσους φρουρούς του ΠΑΣΟΚ με μολότωφ.

10.15μμ Ο Αρκουδέας ζητάει να εκκενωθεί το Χημείο σε πέντε λεπτά. Η απάντηση είναι: "δεν διαπραγματευόμαστε με τους μπάτσους".

10.30μμ Πυροσβεστικές σκάλες έχουν ριχτεί στην ταρατσα του Χημείου και από τις στέγες των απέναντι κτιρίων ρίχνονται ασφύξιογόνα. Κάποιοι προσπαθούν να απωθήσουν τους μπάτσους με μολότωφ και σβήνοντας τα ασφύξιογόνα στην ταρατσα. Οι μπάτσοι με τα αυτόματα στο χέρι βρίσκονται στην ταρατσα. Η άμυνα των καταληψιών δεν κρατάει για πολύ. Κατά την εισβολή, 25 καταληψίες καταφεύγουν στο λεβητοστάσιο απ' όπου φεύγουν στις 7 το βράδυ της Δευτέρας βγαίνοντας από τους αεραγωγούς στην Χαρ. Τρικούπη. Τριάντα μέτρα πιά πάνω βρίσκονταν μπάτσοι, που φρουρούσαν το Χημείο. Τριανταεφτά άλλοι οδηγούνται με τα χέρια ψηλά στις κλούβες, ενώ φυλοκοπούνται άγρια. Κάποιοι λυποηθούν από το ξύλο. Το ξύλο συνεχίζεται στην Ασφάλεια. Μετά το τέλος της κατάληψης του Χημείου, από το μεσημέρι και έπειτα, συρρέει κόσμος στο Πολυτεχνείο που μένει ανοιχτό με απόφαση της ΕΦΕΕ που έχει καταδικάσει την δολοφονία. Γράφονται συνθήματα σε τρόλεϋ και λεωφορεία. Έχει καλεστεί πορεία για τις 5μμ. Μαζεύεται χιλιάδες κόσμος, από την είδηση της δολοφονίας. Ξεκινάει η αυθόρμητη πορεία, που συμμετέχουν και ομάδες αριστεριστών που διαχωρίζονται όμως από τους αναρχικούς. Στο ύψος της Σταδίου και ενώ ακούγεται "έτσι τιμάται τον Μιχάλη", σπάζονται και καίγονται όλες οι Τράπεζες. Η πορεία προχωρεί αργά και δέχεται επίθεση από διμοιρίες των ΜΑΤ. Τελικά οι πορεία διαλύεται, και ο κόσμος κυνηγιέται στα γύρω στενά. Όλοι όμως γυρνούν στο Πολυτεχνείο.

7.00μμ. Εχουν αρχίσει οι συ-

γκρούσεις. Στήνονται οδοφράγματα ενώ καταστρέφονται Τράπεζες και καταστήματα. Τα ΜΑΤ και ΜΕΑ, πλαισιώνονται ήδη από φασίστες, "αγανακτισμένους" ΠΑΣΟΚιστές, και ΛΟΚατζήδες. Γίνονται επιθέσεις που όμως αποκρούονται και τους τρέπουν σε φυγή. Ο Αντρέα Παπανδρέου καταδικάζει την "αποτρόπαια πράξη του φόνου του νεαρού διαδηλωτή" και ζητάει συννώμες. Ο Κουτσόγιωργας και Τσούρας υποβάλλουν τις παρατηρήσεις τους, αλλά "δεν έγιναν δεκτές". Οι αρχηγοί της αστυνομίας τίθενται σε διαθεσιμότητα, για την διευκόλυνση της ανάκρισης για την δολοφονία, για να επανέλθουν σε λίγες μέρες στις θέσεις τους. Σκοπός τους είναι η εκτόνωση της κατάστασης. Φοβούνται κλιμάκωση σε γενικότερο επίπεδο, λόγων της συγκεκριμένης κοινωνικο-οικονομικής συγκυρίας. Οι συγκρούσεις όμως συνεχίζονται. Μπαίνει σε λειτουργία ιατρείο, το οποίο

μιοργανηθεί αποπνιχτική ατμόσφαιρα. Γίνεται η πρώτη προσπάθεια να μπει ο "αγανακτισμένος" συμπεριττός στο Πολυτεχνείο. Αποκρούονται.

4.00 το πρωί. Γίνεται πάλι επίθεση, σπάζουν την κεντρική πύλη και μπαίνουν μέσα. Μέσα στο Πολυτεχνείο βρίσκονται γύρω στους 1500 διαδηλωτές. Τελικά καταφέρνουν να τους βγάλουν έξω. Γίνονται συνέχεια επιθέσεις μέχρι τις 10 το πρωί, οπότε και απομακρύνονται τα ΜΑΤ.

Αργότερα γίνεται συνέλευση όπου οι αριστεριστές προτείνουν να λήξη η κατάληψη. Οι αναρχικοί αποχωρούν και πραγματοποιείται ξεχωριστή συνέλευση, χωρίς να παρθεί απόφαση. Το θέμα όμως ήταν τελειωμένο, μιας και οι αριστεριστές ήδη τους είχαν πουλήσει. Συνεννοήθηκαν με τις πρυτανικές αρχές για την παράδοση του Πολυτεχνείου.

Η πορεία εξόδου έγινε στις 5μμ με τρία ξεχωριστά μπλόκ: αριστεριστικών ομάδων, Ρήγα Φεραίου και α-

ου, αρχίσαμε αποχή από το φαγητό και νερό σε μια πρώτη έμπρακτη απάντηση στην παράνομη κατακράτηση και σύλληψη μας, ύστερα από την βίαιη στρατιωτική εισβολή των ειδικών δυνάμεων. Άμεσο αίτημα μας είναι η απελευθέρωση όλων μας."

Επίσης στέλνονται κείμενα καταγγελίες για κακοποιήσεις στην Ασφάλεια.

Στις 22 Νοέμβρη, χωρίς φυσικά χειροπέδες, προσάγεται στον Ανακριτή ο δολοφόνος μπάτσος. Αφήνεται ελεύθερος. Σε διπλανό γραφείο, ανακριτής και εισαγγελέας προφυλακίζουν 16 από τους συλληφθέντες του Χημείου. Κάποιοι από τους συλληφθέντες ζητάει να καταθέσει σαν αυτόπτης της δολοφονίας, ακόμα περιμένει.

Οι 16 κρατούμενοι διασκορπίζονται σε διάφορες επαρχιακές φυλακές για να σπάσουν την απεργία πείνας και δίψας. Αποφυλακίζεται ο πρώτος απεργός σε ημικωμωδή

πλαισιώνεται από εθελοντές γιατρούς, μεταξύ των οποίων είναι κι ο γιατρός της κατάληψης τους '73 - Παναγόπουλος-. Εκατόν εβδομήντα άτομα τραυματίες παίρνουν από το ιατρείο.

3.00 το πρωί εξαπολύεται, με ασφύξιογόνα και δακρυγόνα μαζική επίθεση κρανιοφώρων, ΜΕΑτζήδων, ΕΠΕΝιτών, ΠΑΣΟΚιστών και ΛΟΚατζήδων. Οι σύντροφοι έχουν κλειστεί στο Πολυτεχνείο όπου έχει δη-

ναρχοαυτόνομων.

Το τέλος της κατάληψης του Πολυτεχνείου λειτούργησε κατά δύο τρόπους: α) διαλυτικά για τη συνέχιση της διαμαρτυρίας β) βοηθητικά στη συνέχιση της κράτησης των συλληφθέντων και την απελευθέρωση του δολοφόνου.

Στις 19 Νοέμβρη, οι 37 συλληφθέντες του Χημείου, προσάγονται στον Ανακριτή. Διατάσσεται η κράτηση τους. Το ίδιο βράδυ οι 36 ξεκινούν απεργία πείνας και δίψας και στέλνουν την παρακάτω ανακοίνωση:

"Από την Τρίτη το βράδυ εμείς οι συλληφθέντες καταληψίες του Χημείου

κατάσταση.

Στις αρχές Δεκέμβρη αποφυλακίζονται όλοι με περιοριστικούς όρους.

Την Τρίτη 27 Νοέμβρη διοργανώνεται πορεία από τα Προπύλαια. Η πορεία απαγορεύεται από τους μπάτσους. Παρόλλα αυτά ξεκινάει μαχητικά, συμμετέχουν δε 2000 άτομα. Στο Σύνταγμα γίνεται καθιστική διαμαρτυρία. Η πορεία λήγει μέσα σε ασφυκτικό κλοιό ΜΑΤ - ΜΕΑ. Δύο ώρες αργότερα, κοντά στο Κάραβελ, τινάζεται κλούβα κρανοφόρων από της "17η Νοέμβρη". Υπάρχει ένας νεκρός και πολλοί τραυματίες.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '80: ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΟΥΜΗ - ΚΑΝΕΜΟΠΟΥΛΟΥ

16 Η ΝΟΕΜΒΡΗ 1980. Ξεκινάει η καθιερωμένη πορεία από το Πολυτεχνείο. Η πορεία θα φτάσει στην βουλή και θα διαλυθεί στην Πανεπιστημίου, μετά από απαγόρευση από την κυβέρνηση να φτάσει στην Αμερικάνικη πρεσβεία. Στην κεφαλή της πορείας υπάρχουν συμπαγή μπλοκ μελών του ΠΑΣΟΚ που εμποδίζουν το μπλοκ των αναρχικών να μπει στην πορεία.

Η πορεία φτάνει στην βουλή, και κόσμος συγκεντρώνεται στα πεζοδρόμια του Συντάγματος, περιμένοντας μήπως και γίνει η πορεία στην πρεσβεία... Όμως η πορεία κατεβαίνει την Πανεπιστημίου και διαλύεται. Λίγο πιά πάνω από τα ανθοπωλεία είναι παραταγμένοι εκατοντάδες κρανοφόροι, δεκάδες κλούβες και αύρες. Στην Σταδίου, γίνεται επίθεση από το μπλοκ των αναρχικών στο κτίριο των δικαστηρίων με πέτρες και μολότωφ. Η πορεία συνεχίζεται και το μπλοκ της ΕΦΕΕ, φτάνει στο Σύνταγμα. Η πορεία προχωράει στη Βασ. Σοφίας, οι πρώτες σειρές των μπάτσων υποχωρούν και μένουν τα ΜΑΤ. Οι διαδηλωτές σχηματίζουν α-

λυσίδες. Ο κόσμος που θέλει να προχωρήσει στην πρεσβεία είναι πάνω από 10.000.

Οι μπάτσοι παίρνουν εντολή να διαλύσουν την πορεία, οι πρώτες αλυσίδες αντιστέκονται στα ρόπαλα με τα χέρια και ξύλα. Πολλοί τραυματίζονται και από τα ΜΑΤ και από τους διαδηλωτές. Τα ΜΑΤ κάνουν στο πλάι και αρχίζουν να κατεβαίνουν οι αύρες "μαρσάροντας". Οι διαδηλωτές προσπαθούν με καρέκλες από τα ζαχαροπλαστικά να κάνουν οδοφράγματα. Τα ΜΑΤ χτυπούν το μπλοκ του ΚΚΕ εσ. από τα πλάγια. ΜΑΤ και αύρες εξαπολύονται σε δεύτερο κύμα και κυνηγούν τους διαδηλωτές στην Πανεπιστημίου, στην Ερμού και στην Μητροπόλεως. Μπροστά στο "Φλοκα" τα ΜΑΤ δολοφονούν την εργάτρια Σταματίνα Κανελοπούλου και στα ζαχαροπλαστικά του Συντάγματος τραυματίζουν θανάσιμα τον φοιτητή Ιάκωβο Κουμή. ΜΑΤ και αύρες εξαθαρίζουν το Σύνταγμα και καταδιώκουν τους διαδηλωτές στην Πανεπιστημίου και στην Ακαδημίας. Οι διαδηλωτές καταστρέφουν βιτρίνες

και προσπαθούν να στήσουν οδοφράγματα στην Πανεπιστημίου. Οι διαδηλωτές υποχωρούν στο Πολυτεχνείο. Νέες συγκρούσεις στην Πατησίων, στην Κάνιγγος και τους γύρω δρόμους.

Τα ΜΑΤ αρχίζουν εκκαθαρίσεις στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Τραυματίζονται από σφαίρες των ΜΑΤ ο Παπαπολυμέρου και ο Βασ. Αναγνωστάκης. Εχουν γίνει γύρω στις 200 συλλήψεις διαδηλωτών.

17 Η ΝΟΕΜΒΡΗ Από το πρωί οι κλεισμένοι στο Πολυτεχνείο διαδηλωτές αρχίζουν να αποχωρούν. Στις 4.30 κηδεύεται στο Περσιότι η 21χρονη εργάτρια Σταματίνα Κανελοπούλου που χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ. Μαζεύεται χιλιάδες κόσμος στο Πολυτεχνείο, και γίνεται μάχες μεταξύ αναρχικών και της ΚΝΕ που προσπαθεί να κρατήσει τις πύλες του Πολυτεχνείου κλειστές. Για τις δύο δολοφονίες δεν διώκεται κανένας αστυνομικός μετά από δήλωση της κυβέρνησης στην βουλή.

18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1910 Αρχή της μεξικανικής επανάστασης.

18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 Η κοινωνική εξέγερση στην Αθήνα καταστέλλεται.

20 ΝΟΕΜΒΡΗ 1939 Πεθαίνει ο Μ. Ντουρούτι, σημαντική μορφή της ισπανικής κοινωνικής επανάστασης και του κοινωνικού κινήματος.

21 ΝΟΕΜΒΡΗ 1882 Πεθαίνει ο Νετσάγιεφ.

22 ΝΟΕΜΒΡΗ 1963 Πεθαίνει στην Καλιφόρνια ο συγγραφέας Άλντους Χάελεϊ.

23 ΝΟΕΜΒΡΗ 1922 Πεθαίνει ο μεξικάνος αναρχικός Χοσέ Ριχάρδο Μανιόν στις φυλακές των ΗΠΑ.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου του '73 αποτελεί αναμφισβήτητο ένα από τα πιο σημαντικά κεφάλαια της ιστορίας του κοινωνικού και ταξικού πολέμου της μετεμφυλιοπολεμικής περιόδου στην Ελλάδα. Τόσο η υπόθεση της εξέγερσης του '73 όσο και οι "επείγοντες" του Πολυτεχνείου, διαγράφοντας μια πορεία από τα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια μέχρι τις μέρες μας, αποτελούν ένα ιδιαίτερο κομμάτι της μεταπολιτευτικής ιστορίας, με σαφείς και αναπόσπαστες αναφορές και σχέσεις με τα κοινωνικά κινήματα και τους αγώνες που σημάδεψαν τις δεκαετίες '70 και '80. Αναφορές που έχουν να κάνουν με τη μαζικότητα και τον παλμό των πορειών των πρώτων μεταδικτατορικών χρόνων, με τη λύσσα των συγκρούσεων, αλλά και με τη θηριωδία της κρατικής καταστολής (δολοφονίες των Κουμή-Κανελλοπούλου το '80 και του Μιχάλη Καλτεζά το '85).

οίων, στα τανκς, δηλαδή στην καταστολή. Για τις βίαιες συγκρούσεις πριν και μετά τη νύχτα της 17ης Νοέμβρη έξω απ' το Πολυτεχνείο και σ' όλη την Αθήνα, για την επίθεση στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξεως, για την προσπάθεια κατάληψης του ΟΤΕ και του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών, για τις επιθέσεις ενάντια στους μπάτσους και τα τανκς πουθενά δεν γίνεται λόγος. Οι εξεγερμένοι αυτοοργανωμένοι και πέρα από τις επιταγές των διαλυμένων και ανύπαρκτων κομματικών μηχανισμών οργάνωσαν με μοναδική λύσσα την άμυνα και την επίθεση τους ενάντια στον κατασταλτικό μηχανισμό της χούντας. Η ανάμνηση αυτή είναι απειλή και εφιάλτης για κάθε εξουσία. Γι' αυτό και πρέπει να ξεχαστεί από κάθε εκμεταλλεύσιμο.

γ) Μονοδιάστατη απόδοση του αντιδικτατορικού χαρακτήρα. Αν και η εξέγερση του Νοέμβρη αποτελεί την κορυφαία στιγμή του

της δεκαετίας του '80 γίνεται πάλι λόγος για προβοκάτορες, αλλά τη θέση των αριστεροχουντικών παίρνουν επάξια τα "αναρχοφασιστοειδή". Φυλλάδες σαν το Έθνος και την Αυριανή έκαναν πραγματικά υποδειγματική δημοσιογραφία.

Μια περισσότερο συναινετική αλλά και ταυτόχρονα χειραγωγική τακτική ακολουθήθηκε στα πρώτα χρόνια της σοσιαλδημοκρατικής έκφανσης της εξουσίας στις αρχές του '80. Ήταν η περίοδος που η 17η Νοέμβρη επισημοποιήθηκε σαν επέτειος σ' όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ο επετειακός χαρακτήρας βρισκόταν στο ζενίθ του και "ο αγώνας δικαιωνόταν". Μέθοδος εφαρμοσμένη και αλλού, ιδιαίτερα αγαπητή στους σοσιαλδημοκράτες της περασμένης δεκαετίας. Οι κοινωνικοί αγώνες και οι μνήμες μετατρέπονται σε ονομασίες δρόμων, πλατειών, αγάλματα, γιορτούλες και όποιος αντέξει στο χρόνο.

βάνεται με μοναδικό τρόπο σε όλες τις επετείους έτσι που το σύνθημα "ένα, δύο, τρία, πολλά Πολυτεχνεία" να περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο την πραγματικότητα. Από τα μέσα της δεκαετίας του '70 μέχρι το τέλος της έχουμε μια φάση ανόδου του κοινωνικού κινήματος στην Ελλάδα όπως εκφράστηκε μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων, αγροτών, μαθητών, φοιτητών, διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις εργοστασίων κλπ. Στα χρόνια εκείνα που οι πορείες του Πολυτεχνείου αποτελούν ένα ακόμα γεγονός δίπλα στα τόσα άλλα που συμβαίνουν κάθε χρόνο, είναι και η κρατική καταστολή ανηλεής με αποκορύφωμα βέβαια το Πολυτεχνείο του '80. Στην προσπάθεια των ακροαριστερών ομάδων που παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο αλλά και των αναρχικών και αυτόνομων να σπάσουν την απαγόρευση της πορείας προς την αμερικάνικη πρεσβεία, το κράτος απαντά με μοναδικά κτηνώδη τρόπο δολοφονώντας τους Κουμή-Κανελλοπούλου.

Μια άλλη περίοδος όξυνσης της καταστολής είναι το Πολυτεχνείο του '85 με τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά. Είναι η περίοδος που η συμμετοχή των αριστεριστικών ομάδων έχει καμφθεί αρκετά και ξεκινά η αυθόρμητη συμμετοχή νεολαίων, κυρίως μαθητών, που το ακατέργαστο ταξικό τους μίσος τους οδηγεί σε ανεξέλεγκτες συγκρούσεις με τους μπάτσους και σπασίματα μαγαζιών κλπ. Καταστάσεις αρκετά ανεπιθύμητες από το κράτος αλλά και από μερίδα του κόσμου.

Τα τελευταία χρόνια τα σχέδια επιβολής της τάξης επικεντρώνονται σ' αυτό που ονομάζεται προληπτική καταστολή προσπαθώντας με την ασφυκτική παρουσία των μπάτσων σ' όλο το τριήμερο του εορτασμού να περιορίσουν και να απομονώσουν τα επεισόδια από την πορεία προς την αμερικάνικη πρεσβεία. Αποκορύφωμα των σχεδίων αυτών αποτέλεσαν οι πολυάριθμες περσινές προληπτικές συλλήψεις και η έφοδος στις καταλήψεις στέγης. Προφανώς οι κατασταλτικές δυνάμεις προ-

ΕΦΕΕ και των κιντών. Η περιφημη "περιφρούρηση" του Πολυτεχνείου έχει δράσει άλλοτε αυτοβούλως και άλλοτε σε συνεννόηση με τους μπάτσους, με τον πιο βρώμικο τρόπο προσπαθώντας να καταστείλουν τις συγκρουσιακές διαθέσεις και ενέργειες. Αξίζει να αναφερθεί το Πολυτεχνείο του '79 όπου ο κατασταλτικός ρόλος έχει εκχωρηθεί πλήρως στην ΕΦΕΕ και τους κνίτες από τους μπάτσους. Αποδυνάμειται τελικά πως οι δεύτεροι βρίσκονται σε συνεχή μυστική επικοινωνία με τους πρώτους. Οι συγκρούσεις που θα ξεσπάσουν μεταξύ ΕΦΕΕ, κιντών από τη μια μεριά και αναρχικών και αριστεριστών από την άλλη είναι πολλές και μοναδικές σε ένταση. Οι μπάτσοι ελάχιστα θα αναμειχθούν. Κάθε χρόνο βέβαια ο ρόλος της ΕΦΕΕ και της περιφρούρησης είναι δεδομένος. Όμως ο ρόλος της ΕΦΕΕ και των πρυτάνεων έχει αναβαθμιστεί με την εγκαίνισή της τακτικής της προληπτικής καταστολής. Έτσι η μυστική συνεννόηση έχει πλέον θεσμοθετηθεί και επισημοποιείται τα τελευταία χρόνια μεταξύ πρυτάνεων, μπάτσων, ΕΦΕΕ κλπ και αφορά την περιφρούρηση και αστυνόμευση των σχολών. Βέβαια μετά από επεισόδια ακολουθεί το γνωστό γαιτανάκι δηλώσεων μεταξύ μπάτσων και πανεπιστημιακών όπως το περσινό μεταξύ Παπαθεμελή και Μαρκάτου.

Αντί επιλόγου

Οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες έχουν οδηγήσει εδώ και αρκετά χρόνια σε αυθόρμητες, ανεξέλεγκτες και ανοργάνωτες συγκρούσεις και σπασίματα κυρίως από εξεγερμένους νεολαίους (και όχι από οργανωμένες πολιτικές ομάδες) που πολλές φορές βρίσκουν σαν χώρο έκφρασης τις εξεγέρσεις του Πολυτεχνείου. Πολλά έχουν ακουστεί γι' αυτές τις καταστάσεις και άλλα τόσα έχουν γραφτεί. Το σίγουρο είναι

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΉΤΑΝΕ ΓΙΟΡΤΗ...

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Αποπροσανατολισμός-ιδεολογική επίθεση του κράτους

Από την πρώτη κιόλας στιγμή επιχειρήθηκε η διαστρέβλωση και ο αποπροσανατολισμός στην υπόθεση της κοινωνικής εξέγερσης του '73. Αυτή η ιδεολογική επίθεση από το πλέγμα εξουσίας (Κράτος, κόμματα, ΜΜΕ κλπ.) διεξάγεται σε 3 κυρίως επίπεδα.

α) Απόκρυψη του ταξικού και κοινωνικού χαρακτήρα του Πολυτεχνείου και της ταξικής ενότητας που υπήρχε. Μόνιμος στόχος των κυρίαρχων είναι να απονευρώνουν κάθε κοινωνική εξέγερση απ' τον ταξικό χαρακτήρα της και να προσδίδουν σ' αυτή τα χαρακτηριστικά ιδεολογήματος και επεταίου. Προς αυτή την κατεύθυνση ο κυρίαρχος λόγος βρίσκεται με αναφορές για το φοιτητικό αντιδικτατορικό κίνημα, ενώ ελάχιστα ή ανύπαρκτες είναι οι αναφορές για τους οικοδόμους, τους μαθητές, τους κάθε λογής εργαζόμενους που αγκάλιασαν, στήριξαν και εμπλούτισαν την εξέγερση του Νοέμβρη. Αλλά δεν μπορούσε να γίνει και διαφορετικά αφού η ταξική ενότητα των αγώνων είναι θανάσιμος κίνδυνος για το κράτος και τ' αφεντικά ακόμα και σαν μνήμη. Άλλωστε κύριο μέλημα των κάθε λογής συνδικαλιστικών ηγεσιών είναι η προσπάθεια κατακερματισμού και απομόνωσης των αγώνων μεταξύ τους. Και όταν οι καταπιεσμένοι ενώνονται κάτω από κοινά ταξικά συμφέροντα και πολιτικούς στόχους τότε οι αγώνες ξεπερνούν τα θεσμοθετημένα όρια και μετατρέπονται σε εξεγέρσεις.

β) Απόκρυψη της λύσσας των καταπιεσμένων στις συγκρούσεις τους ενάντια στους καταπιεστές. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι εξεγερμένοι παρουσιάζονται σαν θύματα, γίνεται λόγος περί θυσίας και άλλες τέτοιες αηδίες. Δεν είναι τυχαίο που

μαζικού αντιδικτατορικού κινήματος, ξεπέρασε κατά πολύ τα χαρακτηριστικά κοινωνικού και ταξικού πολέμου (πάμπολα συνθήματα καταμαρτυρούν εύγλωτα κάτι τέτοιο), χαρακτηρίζοντας τελικά και επηρεάζοντας μια ολόκληρη εποχή με επαναστατικά προτάγματα αυτοοργάνωσης, αντίστασης και πάλης για κοινωνικό μετασχηματισμό.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιήθηκαν από κράτος, κόμματα, ΜΜΕ κλπ. για την ιδεολογική επίθεση ενάντια όχι μόνο στην εξέγερση του '73 αλλά και σε κάθε συγκρουσιακή κατάσταση (καταλήψεις, πορείες κλπ.) που συνδέεται με την επέτειο του Πολυτεχνείου, είναι αρκετές και ποικύλλουν ανάλογα με τις επιλογές της εξουσίας και την οξύτητα αυτών των κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών. Από την καταστροφολογία στο χώρο του Πολυτεχνείου και όχι μόνο, που

Αξίζει επίσης να αναφερθεί ο ιδιαίτερος -και τα τελευταία χρόνια πολύ σημαντικός- ρόλος των ρουφιάνων δημοσιογράφων και των ΜΜΕ. Πολλές φορές έχει επιχειρήσει ο τρισάθλιος αυτός συρφετός να δημιουργήσει το κατάλληλο κλίμα και ιδεολογικό προκάλυμμα για την επέμβαση των μπάτσων σε αραστή συνεργασία μεταξύ τους. Κι όταν δεν καλούν τους μπάτσους να επέμβουν, τότε χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την απομαζικοποίηση των πορειών του Πολυτεχνείου και την παραίτηση προσπαθώντας να σπείρουν στον κόσμο την σύγχυση και την απογοήτευση.

Πολυτεχνείο και Καταστολή

Αφού η εξέγερση του '73 αλ-

νία-σε η χού-ντα α λ λ ά β ρ ή κ ε

αντάξιους συνεχιστές, και την περίφημη "συνέντευξη" του Μαστοράκη μέχρι την επίκληση των ρουφιάνων δημοσιογράφων στους μπάτσους να επέμβουν στο υπό κατάληψη Πολυτεχνείο πέρσι. Σε περιόδους οξυμένων κοινωνικών συγκρούσεων, όπως τα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια επιλέγεται η οδός της ευθείας αντιπαράθεσης, γίνεται λόγος για προβοκάτορες και αριστεροχουντικούς. Σε παρόμοιες περιόδους, στα μέσα

λά και οι επέτειοι του Πολυτεχνείου αποτελούν κομμάτι του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, συνδέονται άμεσα και με την κρατική καταστολή. Όταν η ιδεολογική επίθεση και διαστρέβλωση του κράτους δεν καταφέρει να αποσπάσει την συναίνεση σε κοινωνικό επίπεδο με ηπιότερα μέσα, τότε αναλαμβάνει ρόλο η άμεση καταστολή στους δρόμους, στα δικαστήρια, στις φυλακές. Στην ουσία πρόκειται για δύο διαδικασίες συμπληρωματικές και αλληλοκαλυπτόμενες μεταξύ τους. Η θηριωδία της κρατικής καταστολής ξεκινώντας απ' το '73 επαναλαμ-

σπάθησαν να εφαρμόσουν μια επιχείρηση πυγμής και προσμέτρησης της αντοχής και ανοχής των αναρχικών αλλά και των αντιστεκόμενων γενικότερα. Η απάντηση ήταν απρόσμενη και ιδιαίτερα σκληρή γι' αυτούς. Τρεις χιλιάδες άτομα καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο, άλλα τόσα πραγματοποιούν πορεία προς τη Γενική Ασφάλεια και συγκρούσεις με μπάτσους και φασίστες μέχρι το πρωί. Ο χριστιανοφασίστας Παπαθεμελής και η παρέα του πέρασαν μια μαύρη νύχτα. Σε μια προσπάθεια εκτόνωσης του εκρηκτικού κλίματος μέχρι τις 12:00 τη νύχτα έχει αφαιρεθεί ελεύθερος μέχρι κι ο τελευταίος συλληφθέντας.

Τέλος αξίζει μια ιδιαίτερη αναφορά για τον κατασταλτικό ρόλο της

πως α-πό-ροια α-υ-τών των κα-

τάσεων είναι ο κοινωνικός και ταξικός ανταγωνισμός και γενεσιουργός αιτία τους είναι η όξυνση της εκμετάλλευσης και της κρατικής τρομοκρατίας και όχι ο στείρος χουλιγκανισμός όπως θέλουν οι δημοσιογράφοι και άλλοι επικριτές. Η αντίδραση στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα εκφράζεται είτε αποσπασματικά, μεμονωμένα, ανοργάνωτα χωρίς πολιτικά χαρακτηριστικά, είτε μαζικά, οργανωμένα με συνέχεια, προτάγματα και πολιτικούς στόχους. Κύριος στόχος των πολιτικών υποκειμένων - άρα και των αναρχικών - θα πρέπει να είναι η επιτυχής παρέμβαση στα κοινωνικά δρώμενα, ώστε να προωθηθούν τέτοιες μορφές αντίστασης και όχι οι στείρες επικρίσεις απέναντι στις ανεξέλεγκτες αντιδράσεις.

